

« WANHOOP NIET, IK BID VOOR JULLIE »

OP 8 december 2020, hoogfeest van de Onbevleete Ontvangenis, stelde paus Franciscus een nieuwe apostolische brief voor : *PATRIS CORDE*, « Met het hart van een vader ». Daarin beveelt hij de H. Jozef aan als een gids in deze moeilijke tijden. Tegelijk wordt een heel jaar, tot 8 december 2021, gewijd aan de voedster-vader van Jezus die ook de beschermer is van de Kerk, van de christelijke gezinnen en van ons eigen land.

De H. Jozef heeft een grote macht over het Hart van Jezus, zijn zoon. Daarom buigt Sint-Jozef zich met een vaderlijke barmhartigheid en tederheid over ons om ons te zeggen : « *Wanhoop niet, ik ben hier, ik bid voor jullie.* »

Nooit tevoren waren de machten van de hel zo ontketend, nooit tevoren heeft de Kerk zo weinig bescherming geboden aan de zielen, vooral die van de kinderen. Het Kwaad wordt alsmaar tirannieker, boosaardiger en dwingender ; het wil de val van al wie goed probeert te blijven en als men het bekampt, dreigt men in de strijd zwaar gehavend te worden. De kudde wordt in de steek gelaten door haar herders op aarde, want de sacramenten worden in deze coronatijden amper nog uitgedeeld, en aan haar lot overgelaten door de wereldlijke bestuurders, vermits misdadigheid steeds minder bestraft wordt.

Toch mogen we niet gedeprimeerd geraken : Jezus en Maria zijn daar en de H. Jozef is onze grote beschermer. We moeten in vertrouwen een beroep doen op God door de tussenkomst van *Jezus, Maria, Jozef*.

« God wil dat men gehoorzaamt aan het vaderlijk

gezag, omdat het God de Vader vertegenwoordigt. In de Hemel gehoorzamen de Zoon en de Geest in alles aan de Vader, omdat van Hem het leven voortkomt. Op dezelfde manier heeft God gewild dat er vaders zijn en dat de samenleving een vaderlijk karakter draagt. Hij heeft van Adam de voorafbeelding van

Christus gemaakt en Christus is de leidman, de “baas” » (abbé Georges de Nantes).

In Nazareth is Jezus gedurende dertig jaar gehoorzaam geweest aan zijn vader en moeder, aan hem die Hij in het dagelijks leven zijn “papa” noemde en aan zijn “mama”. De Zoon van God, de Schepper van het heelal, heeft onderdanig willen zijn aan de Maagd Maria en aan Sint-Jozef. Onze-Lieve-Vrouw, de Onbevleete Ontvangenis, het meest volmaakte schepsel ooit, heeft heel haar leven onderdanig willen zijn aan Sint-Jozef, uit gehoorzaamheid aan God, maar ook vanuit heel haar hart en heel haar liefde en met al haar nederigheid.

« HET HART VAN EEN VADER » :
een aangrijpend schilderij uit 1640 door Guido Reni.

VERLOVING

Jozef was een rechtvaardige, een wijs en voorzichtig man die er zich op toelagde om de H. Schrift grondig te overwegen, in het bijzonder de Psalmen en de Wijsheidsboeken. Bij de profeet Isaïas las hij over een maagd die zou ontvangen en een zoon baren (7, 14) : een wonderlijke profetie waarover hij, zoals alle nederige “armen van Israël”, vaak mediteerde. Hij probeerde zijn leven zo goed mogelijk in overeenstemming te brengen met de wil van God zoals die in zijn Wet, zijn bijzondere voorschriften en zijn inspiraties tot uiting kwam.

Heel zijn leven bracht hij door in gehoorzaamheid aan God, zodat hij er helemaal op ingesteld was de wil van Jahweh in alles te volbrengen.

Het was deze oudere man, gewaardeerd om de deugden die hij dankzij een strijd van elke dag verworven had en tot een staat van grote heiligheid gekomen, die door de ouders van de Maagd Maria uitgekozen werd om echtgenoot te worden van hun heilig kind, een vijftienjarig meisje dat zo zuiver en vroom was en zozeer gericht op de zaken van God dat ze slechts één verlangen had: zich volledig en voor het leven toewijden aan God. Haar ouders kenden haar geheime gelofte van maagdelijkheid en probeerden voor haar een oplossing te vinden, maar niet om de vrouw van een man te worden in een gewoon huwelijk. Het jonge, aan God gewijde meisje had nood aan een man die haar in het leven zou beschermen wanneer Joachim en Anna, die volgens de traditie al oud waren, er niet meer zouden zijn. Zij kwamen uit bij Jozef.

Toen Jozef voor de eerste keer Maria ontmoette, was het of zijn ziel plots werd binnengeleid in de intieme kennis van Gods liefde. De Onbevleete Ontvangenis, in haar aardse gedaante, ademde de goddelijke volmaaktheid uit; haar gelaat weerspiegelde de schoonheid van God en de perfectie van Gods heiligheid, waarvan zij waarlijk het heilgdom was. Voor Jozef was het een duizelingwekkende ervaring: zijn ascetische kuisheid werd op het mystieke vlak getild en heel zijn wezen werd ontvankelijk gemaakt voor de aanwezigheid van God in Maria, door Maria, met Maria, voor Maria. In haar vond hij « *het licht dat God is* » (derde Geheim van Fatima).

En toen zij haar verloofde aankeek, die zo beminlijke en respectabele man van wie het gelaat dat van God haar Vader opriep, hield ze van hem met heel de liefde die ze God toedroeg. En hoe meer ze samen waren, des te meer hun liefde groeide. Zijn hart was plots vervuld van een bovennatuurlijke vurigheid die hem zelf verbaasde. Het was de eerste *osmose* binnen deze verbintenis tussen twee zielen, waardoor heel de maagdelijke deugdzaamheid van Maria nu ontloek in Jozef.

Zij verloofden zich, wat belofte van huwelijk inhield en daardoor sociaal gesproken belangrijker was dan het huwelijk zelf. Overeenkomstig de joodse gebruiken hield Maria zich overdag in het huis van haar verloofde bezig met huishoudelijke taken, maar zonder er te overnachten.

ECHTGENOOT VAN MARIA

Dan kondigt de engel Gabriël aan Maria aan dat ze de moeder van de Verlosser zal worden... « *Zie de dienstmaagd des Heren; mij geschiede naar uw woord* » (Lc 1, 38).

« Op een dag – het was die van de Boodschap, maar dat wist Jozef niet – zag hij hoe zij helemaal getransfigureerd was; en vanaf die dag bleef zij bij hem als zijn wettige echtgenote en was hun huwelijk een feit. Ze had niets gezegd en toch was alles veranderd. Zij was nu de nieuwe Ark van het Verbond die de goddelijke Aanwezigheid uitstraalde;

Jozef was de eerste die erdoor gezegend werd, zoals eertijds het geval was geweest met Obed-Edom toen hij de oorspronkelijke Ark in zijn huis had ontvangen (2 Sm 6, 10-11). Hij was vervuld van een nieuwe liefde en had haar graag plechtig willen zweren dat hij haar zou behoeden voor alle gevaar, dat hij bereid was duizenden keren te sterven... maar hij zweeg, zoals de eenvoudigen en de wijzen doen. Toch denk ik dat hij die dag in het geheim, boven zijn gereedschap en zijn planken, stilletjes veel tranen heeft gestort, tranen van liefde.

« Het was toen dat de beproeving zijn huis binnenkwam. De droeve mysteries begonnen voor Sint-Jozef van zodra de Maagd vertrok naar Ain-Karim. Hij had het goed gevonden dat zij haar nicht Elisabeth ging helpen, maar haar afwezigheid deed hem erg veel pijn: het was voor zijn gevoeligheid een schrijnende wonde, hoewel hij op geen enkel ogenblik zelfmedelijden toonde. De maanden van scheiding duurden eindeloos lang...

« Toen zij dan terugkeerde, bleek zij verschillende maanden zwanger. Het leven hernam, zij sprak er niet over. Het feit dat ze teruggekomen was, bewees echter dat het om een heilige zaak ging. Hij hield nog altijd van haar en méér nog dan tevoren; zijn bewondering voor haar was grenzeloos. Hij wou haar beschermen tegen alle gevaren nu hij vaststelde hoe breekbaar zij was ondanks haar vredigheid. In die toestand wist hij zich instinctmatig behoeder en voedstervader. Toen hij zag dat ze haar zuivere liefde en haar vertrouwen in hem behield en zelfs met nog meer overtuiging haar toevlucht bij hem zocht, wist hij dat hij meer dan ooit haar echtgenoot was in dat gemeenschappelijk geheim, tegelijkertijd zo zwaar en zo zoet.

« Toen begon zijn echte *kalvarie*, heel verschillend van wat men zich gewoonlijk voorstelt. De wet van Mozes was daar, in al zijn harde gestrengheid. Hij had er eerst niet bij stilgestaan, want de mogelijkheid van overspel was voor hem gewoon ondenkbaar. Alles in zijn hart en zijn geest dreef hem tot respect voor dit bewonderenswaardig moederschap. Maar de wet van God beval hem haar terug naar huis te sturen en zelfs aan te klagen! Het was een echte doodstrijd die hij meemaakte... Hij was slechts een gewone Jood en moest ervoor opletten zijn eigen interpretatie te volgen, want hij had geen enkele bijzondere openbaring ontvangen. En zij, in haar stilzwijgen, leek nog wel akkoord te gaan met de beslissing die hij moest nemen om haar uit te leveren!

« In de vreselijke eenzaamheid van zijn werkplaats waarheen hij vluchtte, weende hij bitter en slaakte hij diepe zuchten. Soms zag of hoorde de Maagd het, maar ze zweeg. Ze bewaarde haar geestelijke schroom en legde alles in Gods handen, terwijl Jozef zichzelf verwijten maakte dat hij iets van zijn verdriet had laten blijken aan zijn kleine Koningin.

« Wat moest er worden van Maria en het kind, wanneer ze op zo'n schandelijke manier uitgeleverd zouden worden aan spot en lijden, verbannen naar de stormen van een slechte wereld waarvoor hij hen

juist had willen behoeden ! Ja, hij stierf van verdriet bij de gedachte aan de dodelijke slag die hij zijn Onbevleete Bruid zou moeten toebrengen uit gehoorzaamheid aan de Wet van God, die zij beiden vreesden en meer liefhadden dan zichzelf. Op dit droevig uur leek Maria hem heiliger dan ooit tevoren... (abbé de Nantes, *Lettre à mes amis* nr. 99, Kerstmis 1961).

VADER VAN JEZUS

Toen verlostte de engel van de Heer Jozef uit zijn ellende : « *Jozef, zoon van David, vrees niet Maria, uw vrouw, tot u te nemen ; want wat in haar is geboren, is van de H. Geest* » (Mt 1, 20). Op dat moment vervulde een grote vreugde zijn ziel en voltrok zich in zijn geest een ingrijpende verandering.

« Jozef heeft bij wijze van spreken op zijn eigen manier het kind in de schoot van Maria verwekt, uiteraard niet in het vlees – maar “*het vlees dient tot niets, het is de geest die leven geeft !*” – maar in zijn ziel en met zijn volle wil, waardoor hij innig deelnam aan het vaderschap van God zelf. In de vrucht die op mysterieuze wijze open bloeit in de maagdelijke schoot van zijn echtgenote erkent Jozef de vrucht van zijn vrome gebeden en verlangen naar de Verlosser. Nooit heeft een man op dezelfde manier deel gehad aan het vaderschap van God. Hij is het volmaakte model van alle vaders, zij die verwekken in het vlees voor Christus en de Geest, niet voor het verderf en de dood, en meer nog zij die Christus verwekken in de zielen. “*Gij zult Hem Jezus noemen*” : vaderlijk prerogatief dat bewijst dat Jozef zijn vader is samen met God.

« Luisteren we naar het mooie commentaar van Bossuet : “*Na de droom van Jozef en het woord van de engel onderging de heilige man een volkomen*

verandering : hij werd vader, hij werd echtgenoot met het hart. Anderen nemen kinderen aan ; Jezus heeft een vader aangenomen. Het effect van zijn huwelijk was de tedere zorg die hij op zich nam voor Maria en het goddelijk kind.” Jozef ontwaakte begiftigd met de roeping van vader. Het was nu gedaan met dat vreemde samenleven de een naast de ander zonder innerlijke communicatie. Hij sprak met Maria en zij, die in haar nederigheid alles geheim gehouden had om in de staat van onderdanigheid te blijven tegenover Jozef waarin haar huwelijk haar geplaatst had, wou hem nu alles vertellen over de Boodschap van de engel. En Jozef, die in zijn hart wist dat hij niets was in verhouding tot haar, besepte wel duidelijk dat voortaan in hem het gezag van God moest uitgeoefend worden over haar en over Jezus, de Verlosser (*Lettre à mes amis* nr. 102, februari 1962).

Sint-Jozef deelde met Maria het geheim van God : de Menswording, het grote mysterie dat verborgen was voor de ogen van de mensen. Hij zou de getuige en de beschermer worden van de zo schitterende geboorte van een mens geworden God. De enige weldaad die daar voor hem uit voortvloeit, is een liefde die alsmaar meer verdienste heeft en alsmaar heldaftiger en glorievoller is. Want de hemelse Vader giet in het hart van de H. Jozef heel zijn eigen goddelijk Hart over, zodat hij tenslotte zelfs het beeld van de hemelse Vader mag genoemd worden.

« Zolang we Sint-Jozef niet aanroepen », zei onze vader abbé de Nantes, « zullen we niet gered worden. Jezus kan niet weerstaan aan de verzoeken van de H. Maagd Maria ; en zijzelf kan alleen maar gehoorzamen aan Sint-Jozef, omdat hij het gezinshoofd is, de “baas”. »

broeder Bruno van Jezus-Maria

DE ZEVEN HOOFDZONDEN

EN DE REMEDIES ERTEGEN

Het Kindje Jezus draagt de werktuigen van zijn Lijden

« Sinds de erfzonde is ons leven een voortdurende strijd tegen de duivels die ons proberen mee te sleuren naar de hel. Om ons tot het kwaad te verleiden, maken zij gebruik van onze zwakke punten, onze gebreken, die door gewoonte uitgroeien tot ondeugden. Iedereen heeft zijn gebreken en iedereen kent zijn grootste gebreken, zijn hoofdzonden » (abbé de Nantes).

WAT ZIJN DE ZEVEN HOOFDZONDEN ? HOE KUNNEN WIJ ZE OVERWINNEN ?

een nieuwe uitgave van *HIJ IS VERREZEN !*
voor opgroeiende jongeren
én voor hun ouders en grootouders

kwaliteitsvolle uitgave – 120 pagina's – stevige
kaft – rijk geïllustreerd met meer dan 80 foto's

prijs : 25 euro incl. verzendkosten

te bestellen via hij.is.verrezen@gmail.com of schriftelijk bij de verantwoordelijke uitgever

PLAATSVERVANGENDE SCHAAMTE

DE Congregatie voor de Geloofsleer antwoordde in maart “neen” op de vraag of de Kerk gemachtigd is om homoseksuele relaties te zegenen: *« Om in overeenstemming te zijn met de aard van de sacramentaliën is het noodzakelijk, wanneer een zegen wordt uitgesproken over bepaalde menselijke betrekkingen, dat – naast de juiste intentie van degenen die eraan deelnemen – datgene wat gezegd wordt objectief en positief geordend is om genade te ontvangen en tot uitdrukking te brengen, in functie van de ontwerpen van God die in de schepping zijn ingekerfd en ten volle zijn geopenbaard door Christus de Heer. Daarom zijn alleen de realiteiten die in zichzelf geordend zijn om die plannen te dienen, verenigbaar met het wezen van de zegen die door de Kerk wordt verleend. »*

De bisschop van Antwerpen, die al langer ijvert voor dergelijke kerkelijke zegeningen van homoparen, reageerde op die onderbouwde uitspraak met woorden van protest en misprijzen en met een publieke afkeuring van zijn eigen Rooms-katholieke Kerk.

Het gaat hier niet om personen die worstelen met hun geaardheid, er niet aan toegeven en in stilte hun kruis dragen, zoals elke gelovige in het spoor van Jezus zo goed mogelijk zijn kruis probeert te dragen. Het gaat om hen die homoseksualiteit willen erkend zien als iets dat “normaal” is en daar op alle mogelijke manieren voor ijveren en lobbyen, tot in de katholieke Kerk toe.

De leer van de Kerk vinden wij terug bij Sint-Paulus, die in zijn Romeinenbrief duidelijke taal spreekt en het ongeordende van homoseksuele betrekkingen koppelt aan bewuste verblindingszake het geloof: iedereen kan door het natuurlijk licht van de rede God kennen; maar als men met die kennis toch de ware God niet dient en vereert, vertroebelt zij geleidelijk en laat God toe dat zo'n mensen in morele slechtheid vervallen. *« Zijn onzichtbaar Wezen, zijn eeuwige Macht en zijn Godheid zijn van de schepping der wereld af bij enig nadenken uit het geschapene duidelijk te kennen. Te verontschuldigen zijn zij dus niet. Ofschoon ze God hebben gekend, hebben ze Hem niet als God geëerd of gedankt. Maar hun bespiegelingen zijn uitgelopen op niets en hun onverstandig hart werd verduisterd. Ze noemden zich wijs, en werden dwaas. [...] Daarom heeft God naar de lusten van hun hart hen prijsgegeven aan onreinheid, zodat ze hun eigen lichaam onteren »* (1, 20-24).

Onrein gedrag – en de apostel zal het benoemen zonder er doekjes om te winden – is bijgevolg een straf van God voor het feit dat men Hem niet erkent. *« Daarom heeft God hen overgelaten aan ontterende driften. Hun vrouwen hebben de natuurlijke omgang met de tegennatuurlijke verwisseld; ook de mannen hebben de natuurlijke omgang met*

de vrouw laten varen, zijn in lust voor elkander ontvlamd en mannen plegen ontucht met mannen » (1, 26-27).

De bewoners van Sodom en Gomorra zijn voor altijd het typevoorbeeld van dergelijke goddeloze zondaars: *« Luid schreit het wraakgeroep over Sodom en Gomorra en hun zonde is buitengewoon zwaar »* (Gn 18,20). Het zijn er niet enkelen die sodomie bedrijven, maar *« de mannen van Sodom, jong en oud, het hele volk tot de laatste toe »* (19, 4). Daarom verwoest Jahweh beide steden *« door zwavel en vuur uit de hemel... Hij vernietigde die steden en de hele streek tot de grond toe, met al de bewoners »* (19, 24-25).

Toen ging het om heidenen. Vandaag spreken we over afvalligen, mensen die in een christelijke wereld zijn opgegroeid, maar de godsdienst overboord hebben gegooid en op dezelfde manier door God worden bestraft door hen tot slaaf te maken van alle mogelijke vormen van pervers seksueel gedrag. *« Zo hebben ze in zichzelf het verdiende loon voor hun afdwaling ontvangen », vervolgt Sint-Paulus* (1, 27). Naarmate de geloofsafval verder om zich heen grijpt, neemt ook het aantal overtreders van de goddelijke wet zienderogen toe en overspoelen de nieuwe Sodoms en Gomorra's heel de aarde.

Ook de apostel Judas Taddeüs maakt in zijn Brief melding van de gestrengheid waarmee God morele ongerechtigheid bestraft: *« Ik wil u in herinnering brengen [...] hoe Sodom en Gomorra met de omliggende steden, die ontucht bedreven en tegennatuurlijke vleselijke lusten hebben nagejaagd, tot een voorbeeld gesteld zijn van de straf door het eeuwige vuur »* (5-7).

Sint-Paulus voegt in de Romeinenbrief nog een belangrijke beschouwing toe: *« En terwijl ze weten dat God heeft verordend dat wie dergelijke dingen doet, de dood verdient, bedrijven zij ze niet alleen, maar schenken hun bijval aan hen die ze doen »* (1, 32). Dat is precies wat de LGBTQ-lobby overal in de wereld doet: propaganda maken voor hun seksuele praktijken en ze door de maatschappij (en de Kerk!) doen goedkeuren om zoveel mogelijk mensen met zich mee naar beneden te sleuren.

Men moet dus niet beweren dat “er niets over homoseksualiteit in het Nieuwe Testament staat” of dat “de Kerk niet mee is met de tijd”. De leer van de Kerk inzake christelijke moraal is gestoeld op de Schrift en de Traditie en is onveranderlijk. Van een bisschop zou men mogen verwachten dat hij die leer kent, voorhoudt en predikt, tegen de stroom en de waan van de tijd in. Daar is moed voor nodig, meer moed dan om mee te huilen met de wolven in het bos.

« SPLENDOR VERITATIS »

EEN NIEUWE KIJK OP HET LEVEN

Tijdens het Pinksterweekeinde van 1992 organiseerde abbé de Nantes een bijeenkomst voor de jeugd onder de titel: *SPLENDOR VERITATIS*, « de schittering van de Waarheid ». Wat hij toen uitzette, is vandaag nog even actueel.

Nadat we in het eerste deel van deze studie over de **hoogmoed van het vlees** gesproken hebben, zullen we het nu hebben over de **hoogmoed van het hart**. In een derde deel zal het tenslotte gaan over de **hoogmoed van de geest**.

TWEEDE DEEL: DE OPGEOFFERDE GOEDHEID

DE ONBESCHOFTHED, EEN BELEDIGING VOOR DE GOEDHEID

WAT is het hart van de mens? Het is veel meer dan een "pomp", het is tegelijk ook het instrument waarmee wij onze emoties uiten: het "zwellt" van trots, het "krimpt ineen" van angst enz. Al die gevoelens, affecties en passies worden geleid door een doelgerichtheid of finaliteit, die Sint-Augustinus prachtig onder woorden bracht: « *Inquietum est cor nostrum* », « Ons hart is onrustig » zolang het U zoekt, mijn God, en het zal pas tot rust komen als het U vindt. Ons hart zoekt God en het zoekt de goddelijke wezens, dat wil zeggen de wezens die ons over God spreken. Het haat daarom de vijanden van God, die de vijanden van het goede zijn. Het zoekt de Hemel waar God is en het vlucht de hel en alles wat daarheen voert.

Ons arm menselijk hart zou de wereld willen omarmen, het zou heel de waarheid willen bezitten, alle wetenschap, al wat goed is, alle vriendschap en alle liefde. Het springt onophoudelijk op om te veroveren of opnieuw te veroveren wat het verloren is, zonder een moment te verliezen. Alleen is ons hart getroffen door de erfzonde. Zoals ons vlees erfelijk belast is, waardoor onze instincten domineren en ons tot het kwade leiden, zo is ook ons hart belast.

Het had God, het was in het paradijs, het vond in alles behagen. Het was er nauwelijks of helemaal niet mee bezig ongehoorzaam te zijn aan het bevel

DE H. PATER DAMIAAN (1840-1889)

« We moeten ons bevrijden van de arrogantie door de goedheid, een goedheid die zover gaat dat zij zich helemaal opoffert en zichzelf verloochent » (*abbé de Nantes*).

van God. De H. Thomas van Aquino zegt dat het menselijk schepsel dat uit Gods handen kwam zo goed gemaakt was dat het geen verleidingen kon kennen vanuit zijn eigen wezen of vanuit de natuurlijke orde, die volmaakt was. Er was een verleider nodig, een virus dat van buiten kwam en het menselijk hart in zijn greep kreeg: de duivel.

Toen de Slang Eva aankeek met (geveinsde) bewondering en liefde, sprong haar hart op. Terwijl het serpent met zijn intelligente blik tot haar sprak en zijn warme, kronkelende lijf rond haar wond, dacht die dwaze vrouw dat zij het goddelijk koningschap binnen handbereik had. Eindelijk had zij iemand gevonden die van haar hield en haar bewonderde, méér dan Adam en méér dan de goede God! Het was

eigenliefde: zij had zichzelf lief en vroeg Satan haar te schenken wat God haar weigerde. Wat een dwaasheid...

Alle zonden vinden hun oorsprong in dezelfde verderfelijke bron: de hoogmoed. De hoogmoed van het naakte lichaam, waarover we vorige keer spraken, is van dezelfde aard als de hoogmoed van het hart dat geveleid wordt, dat barst van ijdelheid in wat slechts inbeelding is. Na de zonde gingen de ogen van het eerste mensenvolk open en zij verstopten zich in de struiken, omdat zij naakt waren

én omdat hun trots onmaskerd was. De christen moet zijn hart wantrouwen, want het is vol illusies, dwaze dromen en zelfingenomenheid.

ALLES IS IJDELHEID...

Het hart springt op naar alles wat goed lijkt, het wil alles wat passeert in de vlucht grijpen, zoals een kat die klauwt naar de vliegen of de sprinkhanen. Het wil uit zijn armoedige staat komen om rijker te worden, in alle opzichten. We lopen achter een mooi meisje dat passeert, achter de baas die ons een schitterende job aan de andere kant van de wereld aanbiedt of achter een kerel die ons een goedkope auto wil verkopen. Tot we plots vaststellen dat die fantastische auto niet de juiste papieren heeft... Dat waren we in onze eerste opwelling helemaal uit het oog verloren !

Daarom hebben we onze zintuigen die de situatie onderzoeken. Onze waarneming zet op haar beurt ons intellect in gang : gaat het om een fatsoenlijk meisje ? Heeft die aangeboden job geen nadelen ? Is die verkoper een eerlijk persoon ? Het geheugen probeert zich gelijkaardige gevallen te herinneren en de rede tracht te begrijpen : is het goed of slecht, betekent het voor mij een verrijking of wordt het een ontgoocheling ?

Maar als we niet opletten is het hart al vertrokken ! Het ijdel hart wacht niet, het heeft geen raadgevingen nodig, het onderzoekt niet. En het is die ijdelheid die dat hart in het verderf stort en vaak zelfs doet verharderen in zijn dwaas standpunt.

Toen generaal De Gaulle nog een kolonel was, werd hij aangesteld tot commandant van een regiment Alpijnse jagers. Toen hij bezig was zijn mannen te schouwen zei de luitenant-kolonel die aan zijn zijde liep : « *Kolonel, we dragen onze muts op het linkeror. – Waarom ? – Wel, om met ons rechteroor te kunnen mikken. – Ha zo ! Maar in mijn regiment zal iedereen zijn muts rechts dragen !* » De dwaas had zijn eigen muts op het rechteroor gezet en bijgevolg was heel het regiment, tweeduizend man, verplicht om dat ook zo te doen. Want De Gaulle komt nooit op zijn stappen terug ! De ijdelruit ! Hij zou liever Frankrijk in het verderf storten dan toe te geven dat hij fout was.

Uit trots laat men toe dat de gevoelens de bovenhand halen op de redelijkheid en de reflectie : het is zo en ik kom daar niet op terug ! En als men karakter heeft en niet genoeg zelfbeheersing kan dat tot misdaden leiden. De Bijbel staat daar vol van.

Abel was een heilige en Kaïn een kerel van niets, die jaloers werd op zijn broer. De offers van Abel waren God aangenaam, maar niet die van Kaïn omdat hij « niet onberispelijk leefde » (Gn 4, 7) ; wat dat juist inhield, zegt de H. Schrift niet. In plaats van zichzelf te onderzoeken en tot inkeer te komen liet Kaïn zich meeslepen door zijn afgunst en woede... en sloeg zijn broer dood.

De broers van Jozef, de tien oudste zonen van Jacob, waren afgunstig omdat Jozef beter was dan zij. Tegelijkertijd waren zij ook pervers ; wat zij precies deden terwijl zij de kudde weidden, komen we niet te weten, maar het zal wel niet fraai geweest zijn. Jozef daarentegen was zuiver en onschuldig. Dat volstond om hun haat te doen ontbranden : eerst wilden ze hem vermoorden, maar uiteindelijk smeten ze hem in een put en verkochten hem aan Ismaëlieten die onderweg waren naar Egypte. Gewetste trots van tien dwazen !

Absalom, de zoon van David, werd een vreselijke opstandeling tegen zijn eigen vader. De Bijbel legt goed uit hoe hovaardig Absalom was : « Niemand werd zozeer om zijn schoonheid geprezen ; van top tot teen viel er niets op hem aan te merken. Eens per jaar liet hij zijn hoofdhaar knippen ; want dan was het zo'n vracht dat hij het wel moest laten korten » (2 Sm 14, 25-26). Zijn ijdelheid werd hem fataal, toen hij op de vlucht met zijn weelderige haardos in het lover van een eik verstrikt raakte en « hangend tussen hemel en aarde » door Joab doorboord werd.

In de Psalmen zijn er heel veel passages waarin de tegenstelling geschetst wordt tussen de rechtvaardige en de boosdoener. Die laatste is hoogmoedig en wordt vaak voorgesteld als dik en zelfvoldaan ; hij beloert de rechtvaardige om te zien hoe hij hem nog meer kan afnemen tot zijn eigen profijt.

Dan is er bv. nog in het tweede boek Koningen een korte episode die verband houdt met de profeet Eliseüs. « Vandaar ging Eliseüs naar Betel. Toen hij de weg daarheen opging, kwamen er kleine jongens uit de stad die hem spottend toeriepen : “Kom hier, kaalkop !” [hij had zijn hoofd blijkbaar kaalgeschoren als een vorm van ascese]. Eliseüs keerde zich om en toen hij hen zag, vervloekte hij hen in de naam van Jahweh. En onmiddellijk kwamen er uit het bos twee berinnen, die tweeënveertig van die jongens verscheurden. » Jahweh duldt niet dat zijn profeten bespot worden !

De aangehaalde Bijbelse gebeurtenissen tonen ons dat vulgariteit en ijdelheid van alle tijden zijn en dat ze de mensen boosaardig en opstandig maken.

BRUTALITEIT, ARROGANTIE, VULGARITEIT

Arrogantie is onverdraaglijk. Een kerel die denkt dat hij geweldig is en die in feite een niemendal is, dat is intriest. Ook op dat punt moeten wij allemaal, ikzelf inbegrepen, ons voorbij leven onder de loop durven nemen.

De onzuiverheid maakt ons te schande, we zouden zuiver willen zijn om zonder schaamte in de spiegel te kunnen kijken. God laat ons tegen de zuiverheid zondigen om ons te genezen van de andere ondeugden, want Hij weet dat het enkel de zonden van onkuisheid zijn die wij echt vervelend vinden. Maar datgene waarover wij nu spreken is even lelijk, alleen zijn wij er fier op. De arrogantie en de

brutaliteit van deze generatie, nog eens vermeerderd met de vulgariteit, wekt met recht en reden grote verontwaardiging op. Toch zouden we eerder medelijden moeten hebben, want al die jongeren zijn het slachtoffer van een maatschappij die hen hoogmoedig maakt. Het zijn eigenlijk slachtoffers, maar slachtoffers die al te gemakkelijk toegeven aan de Slang die hen verleidt.

Wie is vandaag die Slang? De bende revolutionairen die de jeugd op sleeptouw neemt, met alle mogelijke middelen, in de school, in de vrije tijd. De Rechten van de Mens en nu ook die van het Kind! Het gevolg is een verwaande zelfvoldaanheid: iedereen, ook de snotaap, de dwaas, de domoor, de luiarik, vindt dat hij boven de anderen staat en laat hen dat voelen in naam van de waardigheid van de mens.

Een poos geleden heb ik me beziggehouden met het eiland Réunion, om de geschiedenis te kennen van de heilige broeder Scubilion (1797-1867). In 1848 heeft de Franse Republiek aan de zwarten van Réunion de Vrijheid geschonken, want tot dan toe waren zij slaven. Van de ene dag op de andere kregen al die zwarten, die nog erg primitief waren, stemrecht. Zomaar! Dat volstond om hen voor de rest van hun leven stapelgek van trots te maken. Gelukkig waren er enkele heilige broeders van de Christelijke Scholen om hen te kalmeren, hen godsdienstonderricht te geven en hen onderdanigheid aan God en aan hun meesters te leren. Maar niettemin is er veel kwaad gedaan. De dag dat er op Réunion bloed zal vloeien, moeten wij ons de personen herinneren die de zwarten een verschrikkelijke collectieve hoogmoed gegeven hebben. En toen paus Joannes-Paulus II het eiland bezocht, deed hij er nog een schep bovenop en sprak hij alsof Réunion al geen Frans gebied meer was, maar een onafhankelijke entiteit.

Iedereen, tot het hoogste kerkelijk gezag toe, doet de mensen geloven dat ze méér zijn dan ze eigenlijk zijn. Het is een ziekte die erger is dan de pest, want ze dringt door tot in het hart. Het resultaat is een bevolking van rebellen. En wanneer de man opstandig is dan kan de vrouw niet achter blijven en revolteert zij tegen haar echtgenoot. En de kinderen komen in opstand tegen de ouders. « *Non serviam!* », « Ik zal niet dienen! »

Daar komt nog bij dat iedereen niet alleen vindt dat zijn eigen grillen wet zijn, maar dat zij ook voor de anderen de wet uitmaken. Wat ziet men als men naar Parijs reist? Een stad die vol gekladderd is met graffiti. Het is voor sommigen een monsterachtige gewoonte geworden om alles te beschilderen met kabbalistische tekeningen die

HET EINDE VAN ABSALOM
door James Tissot (1899)

« Zijn ijdelheid werd hem fataal, toen hij op de vlucht met zijn weelderige haardos in het lover van een eik verstrikt raakte en hangend tussen hemel en aarde door Joab doorboord werd. »

bewust onbegrijpelijk zijn. De stad en de staat en dus de belastingbetaler geven miljoenen uit om dat allemaal te overschilderen. En als de politie hen betrapt, dan krijgen ze nog complimenten in plaats van een fikse pandoering die hen eindelijk van hun voetstuk zou doen tuimelen!

Resultaat: vernietiging van de beschaving, barbaarendom. Schande over wie geciviliseerd is en eer aan de onbeschaafde wilde! Schande over de christenen die blij geven van gehechtheid aan het schone, het goede, het humane en het goddelijke! Schande over de onschuldige en eer aan de crimineel!

Dat alles is bewust georganiseerd. Alle nationale en internationale instellingen werken samen om het satanisch doel te bereiken van een totale mentale en sociale ondermijning. Men verhindert ons om nog na te denken, men dicteert ons slogans. De individuen worden *ont-geestelijkt* en geconditioneerd om te handelen op bevel van de mediamachten [en in 2021 kunnen we daaraan toevoegen: Facebook, Twitter en andere "sociale" media]. En de Kerk? Die werpt niet langer een dam op tegen de ont-aarding, maar predikt mee de revolutie...

VAN DE BARBAARSHEID NAAR DE BESCHAVING

Zoals we vorige keer de waarde van de schroom en de gesluisde schoonheid ontdekt hebben, zo moeten we ons nu bevrijden van de arrogantie door de goedheid, de opgeofferde goedheid.

Eerst en vooral moeten we de grote stap durven zetten van de kant van de barbaren naar die van de beschaafde mensen. Een nieuwe kijk op het leven betekent voor ons dat we de zijde van de bescha-

ving kiezen : « Ik ben goed opgevoed en ik ben daar fier op ! » Het is mode om gescheurde jeans te kopen en veel meisjes geven daar graag driemaal zoveel aan uit als aan een gewone broek, gewoon om “in” te zijn. Ik zeg : doe daar niet aan mee. Je zal merken dat de duivel snel ontwapend is. Al die revolutionaire leraars die alleen maar over contestatie praten, die woorden te weinig hebben om alles wat groot is in onze geschiedenis naar beneden te halen, die louter destructief zijn en op de koop toe niet weten waarover ze spreken, die zijn compleet machteloos als ze plots stoten op iemand met een overtuiging die hen afblokt. Ze proberen je dan te doen uitlechten, wat een bijzonder lage manier van doen is, maar als je stand houdt zal je zien hoe onbenullig ze zijn.

« IK BID NIET VOOR DE WERELD »

De Kerk heeft gezegd dat we ons moeten “openstellen voor de wereld” : een aanbeveling van Satan is dat, want de wereld is slechter dan ooit tevoren. « Ik bid niet voor de wereld, maar voor hen die Gij Mij hebt gegeven », zegt Jezus (Jo 17, 9). We moeten ons juist afsluiten voor de wereldse invloeden. Het is van het grootste belang om alle revolutionaire ideeën die zich aan ons opdringen resoluut af te wijzen. Ik weet het, de toespraken van de politici en de lessen van de leraars staan er bol van, maar we moeten tegen onszelf zeggen : het is ziekelijk en verachtelijk. Verachtelijk, omdat het de lager geplaatste mens enkel aanspoort om de mens die boven hem staat omver te werpen, zijn plaats in te nemen en zijn eigen onbeschaafdheid te doen heersen.

Men drijft de spot met het gezag, de traditie, de beleefdheid, het bourgeois-denken. Het gezag ? Ik ben voor het gezag. De traditie ? Ik ben voor de traditie. De beleefdheid ? Ik ben voor beleefde omgangsvormen. Het bourgeois-denken ? Als dat betekent dat je moet werken om je salaris te verdienen en dat je je voeten veegt als je bij iemand thuis op bezoek komt, dan ben ik voor het bourgeois-denken ! En als je veertien jaar bent en je gaat in de grote zetel zitten terwijl je ouders en de gasten maar moeten zien waar ze zich neerzetten, dan verdien je een stevige berisping. Maar welke ouder durft dat nog ?

Omdat ons hart getekend is door de erfzonde en wij de kinderen van Adam en Eva zijn, is er in ons een soort van aantrekking tot wat de gemeneriken doen, wat ze zeggen, hoe ze zich kleden enz. De beschaafde persoon die zich verveelt, wordt aangetrokken tot de barbaar, eerder dan tot andere welopgevoede personen. We vinden de smeerlap “cool”, vooral als hij grove en zelfs godslasterlijke taal uitkraamt. Het eerste wat onze kinderen mee naar huis brengen van de school zijn de scheldwoorden ; ze begrijpen ze niet, maar ze pakken er graag mee uit. We moeten dus oppassen voor die aantrekkingskracht en er ons tegen wapenen.

Nog een gevaarlijke misvatting : de opvatting dat revoluties puur, genereus en heilig zijn. Dat zijn ze helemaal niet. En de diepgewortelde overtuiging dat elke revolutie sowieso de overwinning zal behalen. Op het moment waarop in een of ander land een revolutie uitbreekt, denken de burgerij en de heersende klasse onmiddellijk dat hun zaak verloren is. Waarom ? Omdat de revolutionairen door hun agenten en de media die aan hun kant staan het gezag ervan overtuigen dat de zaak verloren is. En op die manier dragen de gezagsdragers bij tot hun eigen ondergang. In de geschiedenis van Frankrijk zien we dat met Lodewijk XVI : een eeuwenoude, absolute en christelijke monarchie verliest het pleit omdat de koning in zijn binnenste niet meer zeker is van de overwinning.

Vandaag zijn wij geneigd om spot, vernedering en beschimpingen te slikken omdat wij denken dat onze visie en onze waarden hoe dan ook gedoemd zijn om het onderspit te delven. Uit lafheid kiezen we dan vaak de kant van de revolutie...

GOEDHEID EN NEDERIGHEID GAAN HAND IN HAND

Het is belangrijk dat ons gedachtengoed opnieuw gezond wordt. Alleen zo kan ons leven terug de weg inslaan van de orde en de naastenliefde. Toen ik jong was, haalden de broeders van de Christelijke Scholen vaak een mooi motto aan : « Een ziel die zich verheft, verheft de wereld ; een ziel die zich verlaagt, verlaagt de wereld. » Als iemand van jullie van de ene dag op de andere van kamp verandert, van het slechte naar het goede, dan is het niet alleen hij die de oversteek maakt : iedereen met wie hij tijdens zijn verdere leven in contact komt, een massa mensen dus, zal door hem beïnvloed worden.

Als we de weg van het goede kiezen, dan opteren we voor de nederigheid. Een ijdelruit kan niet goed zijn, hij wordt zelfs wreed om zich te wreken op iedereen die hem vernederd heeft, die hem gedwongen heeft om te gehoorzamen, hem gestraft heeft of zijn “menselijke waardigheid” niet voldoende heeft erkend. De manie om kritiek te spuien op alles en iedereen wordt door de goedheid uit het veld geslagen. Vanaf het ogenblik dat men werkelijk goed is, wordt men nederig. Gedaan met het « Ik ! Ik ! Ik ! » Men leert opkijken naar tal van meesters en voorbeelden, personen die men bewondert. Men probeert zich niet meer naar voren te wringen, maar men zet zich helemaal achteraan, in afwachting dat men door goed te doen langzaam meer en meer gewaardeerd wordt en steeds groter verantwoordelijkheden toegeschoven krijgt.

Het is mooi als iemand zich bekeert van de onzuiverheid tot de zuiverheid, maar het is even mooi als men de dwaasheid en de eigendunk achter zich laat en de nederigheid omarmt. De rebellie zit in alles : in de manier waarop men zijn kamer opruimt of eigenlijk helemaal niet opruimt, in de

wijze waarop men eindeloos op zijn gsm belt met gelijk wie en over gelijk wat terwijl de ouders erbij staan enz. Alles moet in vraag gesteld worden.

Toen ik jong was, zei mijn moeder mij vierkant de waarheid. Ze wees me ongenadig op mijn gebreken. Ik nam een houding aan van onverschilligheid, maar bij mezelf dacht ik : « *Als ze eens zou weten hoe juist zij de vinger op de wonde legt !* » De dag dat ik me eindelijk overgaf en erkende dat mijn moeder mij ondanks mezelf op de juiste weg zette, was echt een grote dag. Je bent gelukkig en het is voor het leven ! Opstandigheid gaat zo zeer samen met alle mogelijke ondeugden dat men uiteindelijk blij is een andere weg in te slaan.

Als we echt de grote omslag gemaakt hebben, moeten we in alles orde op zaken stellen. Heel ons wezen moet vernieuwd worden.

– Properheid : lichaamszorg, aandacht voor kapsel en nagels ; ongewassen haar en vuile nagels getuigen niet van veel delicatessen...

– Sobere kledij. Jullie weten ondertussen hoeveel belang ik hecht aan de wijze waarop men gekleed is. De kleding is zoals de architectuur, zij kenmerkt een tijdperk. Er waren in de geschiedenis periodes waarin de kledij uiterst gecompliceerd was, dat wijst op een tijdvak van bedrieglijkheid en verwrongen ideeën. Ik pleit voor discrete elegantie. « *Maar zoiets vindt men niet meer in de winkels !* » Ik weet het, het is moeilijk in een decadente maatschappij om de goede smaak te redden.

– Regelmaat in het leven : op een vast tijdstip opstaan, zich zonder getalm klaarmaken voor het dagelijks werk enz.

– Onze houding in het openbaar : geen geroep, geen aanstellerij om op te vallen. Toen mijn grootouders vroeger de trein namen, kleedden ze zich op ; geen kwestie van bv. geen das te dragen, want de trein was een publieke plaats en dus moest men zichzelf én de medereizigers eren. En nu ? Een tijd geleden nam ik de trein en zaten er kinderen van een vakantiekolonie in mijn wagon. Daniël in de leeuwenkuil ! Ik las mijn brevier en keek af en toe naar hen. Apart genomen waren het charmante en onschuldige gezichtjes. Maar ze zaten daar met zijn allen kauwgum te eten, de doos bleef maar rondgaan ; ze riepen door elkaar, hielden geen rekening met de volwassenen... Geen fraaie bedoening !

– Lector, tv, spellen : dat zijn belangrijke zaken. Vandaag lijken er nog enkel computerspellen te bestaan : je drukt op de knopjes en ziet vliegtuigen die elkaar beschieten. Allemaal goed, maar zou je dat niet van tijd tot tijd opzij leggen om schaak

In de nasleep van « Black Lives Matter » trekken heethoofden in Minnesota een standbeeld van Columbus omver (juni 2020). « Vernietiging van de beschaving, barbaarendom. Het nieuwe motto : schande over wie geciviliseerd is en eer aan de onbeschaafde wilde ! »

te spelen ? En in plaats van met je moto in volle vaart door de straat te stuiven kan je toch ook je rugzak nemen en een flinke tocht maken ? Jullie begrijpen wel wat ik bedoel. We moeten in zekere zin opnieuw de beschaving uitvinden.

ZELFVERLOOCHENING

De eerste graad van de nederigheid is de goedheid van iemand die de orde opnieuw ontdekt. De tweede graad van de nederigheid is een goedheid die zover gaat dat ze zich helemaal opoffert en zichzelf verloochent. Dat ligt in dezelfde lijn van “heropbouw” van een individu dat besloten heeft te reageren tegen de moderne barbaarsheid, het egoïsme en de rebelse hoogmoed.

Alles begint met de dienst aan de naasten, in de eerste plaats de eigen gezinsleden. Je hebt hier een retraite gedaan en je neemt je voor dat je voortaan zal dienen in plaats van gediend te worden. Je huisgenoten zijn eerst blij verrast : « *Welke mug heeft hem gestoken ? Hij gaat zelf de gerechten uit de keuken halen, hij biedt zich aan om de afwas te doen. Benieuwd hoelang hij dat volhoudt !* » Je houdt vol en na verloop van tijd merken je gezinsleden het niet meer op en krijg je ook geen complimenten meer. Pas dan is er sprake van deugdzaamheid : het begint zwaar te wegen, de anderen beschouwen het als een evidentie, ze gaan zich amuseren en ik blijf achter om te werken – en ik ben er niet bitter om.

Zo’n houding gaat verder dan de horizon van het heidendom. Op dat ogenblik heeft een beschaafd iemand nood aan een “liefdessupplement” en dat moet je zoeken in het Hart van Jezus. Het katholiek geloof is onmisbaar om de weg van de zelfverloochening te bewandelen.

Op het college van Le Puy had ik een kameraad die Pestre heette. Hij was heel intelligent, een van de knapste koppen van de klas. Hij studeerde af met briljante resultaten, hij ging studeren en

werd ingenieur. Hij huwde met iemand van zijn geboortestad, het was een geslaagd huwelijk. Maar hij verwaarloosde meer en meer de godsdienstige praktijk want, zo zei hij, « *ik heb bij de Broeders genoeg missen bijgewoond voor de rest van mijn leven!* » Toen gebeurde er iets heel ergs: bij de eerste bevalling werd zijn vrouw doof, ze was 21 jaar! Hij had haar in de steek kunnen laten, maar in plaats daarvan stelde hij zich volledig in haar dienst. Hij offerde alle carrièremogelijkheden op omdat hij niet wou dat zijn echtgenote voortdurend vernederd zou worden op recepties en dergelijke, vernederd door het succes van haar man. Hij werd eigenlijk de verpleger van zijn vrouw, met een eindeloos geduld om alles aan haar uit te leggen, haar te doen begrijpen wat er gezegd werd. Echt bewonderenswaardig.

Bij het begin van zijn huwelijk zou men dat niet van hem verwacht hebben. Wat wij meemaken in het leven smeedt ons. Als men gebruik maakt van de bovennatuurlijke krachten kan de trouw heel ver gaan, van de man voor de vrouw en omgekeerd.

Velen van jullie zijn van mening dat zich enkel concentreren op het gezin wat te eng is; ze proberen zich op een nuttige manier in te zetten voor andere mensen en dat is goed. Je kan in de parochie catechist zijn of je kan regelmatig bezoeker zijn van gevangenen, zieken, weeskinderen. De weg van het heil bestaat erin zijn eigen pleziertjes opzij te schuiven om ervoor te zorgen dat anderen hun leven en hun ziel redden. Maar wees redelijk, ook in de grootste toewijding. Onlangs sloeg een bevriend echtpaar alarm: hun achttienjarige dochter had zich aangesloten bij *Artsen Zonder Grenzen*, was naar Somalië gestuurd en had sindsdien geen teken van leven meer gegeven. Wat een dwaasheid! In plaats van op avontuur naar Somalië te trekken had zij zich beter bekommerd om de kinderen in haar eigen dorp.

Dat elan om de naaste in zelfvergetelheid te dienen neemt een nog hogere vorm aan in de dienst van het vaderland. Daarvoor zijn nog meer intelligentie, discipline, wijsheid, fysieke moed en morele energie vereist. Want de ruïnes verdedigen in een wereld die ineens stort, plannen maken om hem steen voor steen terug op te bouwen, daarvoor is een grote naastenliefde vereist. Meer nog: daarvoor moet men het offer kunnen brengen van zijn reputatie, zijn bezittingen, zijn dromen en projecten. En bereid zijn het mikpunt te worden van de Tegenstander, die geen genade kent.

Zo treedt het hart binnen in zijn lijden en zijn offer voor de redding van de wereld, naar het voorbeeld van Jezus en Maria en van ontelbare heiligen.

TOT WAAR GAAT DE LIEFDE ?

In de Bergrede lezen we: « *Gij hebt gehoord dat er gezegd is: Uw naaste zult ge beminnen en*

uw vijand zult ge haten » (Mt 5, 43). Zo stond het inderdaad in het boek Leviticus van het Oude Testament. Binnen het joodse volk moest men solidair zijn en mekaar door dik en dun steunen, maar de heidenen, de *goïm*, die waren niets waard. Joden moesten elkaar liefhebben en vergeven; tegen de heidenen mocht men echter liegen, men mocht hen bestelen enz. Onder de oude Wet kon het niet anders, met een volk dat nog stevig gevormd moest worden tot het Volk van God.

Jezus daarentegen zegt: « *Maar ik zeg u: Bemint uw vijanden en bidt voor wie u lasteren en vervolgen, opdat gij kinderen moogt zijn van uw Vader in de Hemel, die de zon doet opgaan over slechten en goeden en het regenen laat over rechtvaardigen en onrechtvaardigen.* »

Onze vijanden beminnen? Bidden voor wie ons vervolgen? Ja, zegt Jezus, want dan zullen jullie gelijken op onze hemelse Vader. Is God dan zo?

Met die woorden tilt Jezus ons plots op naar de Vader, die het walgelijk gedrag van Adam en Eva ziet. In plaats van te zeggen: « Ik ga de mens uitroeien, ik heb er een afkeer van! » wil Hij hem redden. Hij belooft de Maagd Maria die een Verlosser op de wereld zal zetten.

« *Want zo gij bemint die u liefhebben, welk loon zult gij dan ontvangen? Doen dat ook de tollenaars niet? En zo gij alleen uw broeders groet, wat bijzonders doet gij dan wel? Doen dat ook de heidenen niet?* »

Hebben jullie nu begrepen wie God is? Doe dan zoals Hij: heb uw vijanden lief, leen geld aan hen van wie je heel goed weet dat zij het je niet zullen terugbetalen, nodig op je bruiloft personen uit die je heel zeker niet terug zullen vragen. Kortom: « *Weest volmaakt zoals uw hemelse Vader volmaakt is.* »

abbé Georges de Nantes

Pinksteren 1992

DE ACTUALITEIT DOORGELICHT

elke maand een diepgravend, geïllustreerd artikel over de actualiteit in Kerk en wereld

MAART 2021: Hoogmoed en val, Amerika in een neerwaartse spiraal

APRIL 2021: « De vrede ligt achter mij, de oorlog vóór mij » (over China)

MEI 2021: Paus Franciscus, humanistisch profeet

interesse ?

stuur ons een mail of schrijf naar de verantwoordelijke uitgever

HARTAANVAL OF VERGIF ?

MEER DUIDELIJKHEID OVER DE MYSTERIEUZE DOOD VAN PAUS JOANNES-PAULUS I

HET boek *PAPA LUCIANI, CRONACA DI UNA MORTE* (Paus Luciani, kroniek van een overlijden ; uitg. Piemme, 2017, 250 pp.) van Stefania Falasca, vicepostulator in de procedure tot heiligverklaring van Joannes-Paulus I, is jammer genoeg niet het grote werk over de « eerste paus-martelaar van het moderne kapitalistische tijdperk » (abbé Georges de Nantes) dat we hadden mogen verwachten. Falasca beschikt nochtans over alle onuitgegeven documenten die de basis vormen voor het canoniek proces van de heiligverklaring.

De vicepostulator negeert de elementaire regels van de historische kritiek door in haar boek over de dood van de paus absoluut geen rekening te houden met het minutieus onderzoek dat de Britse schrijver David Yallop drie jaar lang heeft gevoerd en waarvan hij de resultaten publiceerde in zijn werk *In God's Name. An Investigation into the Murder of Pope John Paul I*, New York, 1984 (in het Nederlands vertaald als *Gods wil of mafia? De onverklaarde dood van Johannes Paulus I*, Amsterdam, 5de druk 1989).

Yallop legde in zijn boek een complot bloot van Italiaanse maffiosi en corrupte Vaticaanse prelaten, die in het nauw gedreven werden door de kordate beslissingen die paus Luciani wou nemen en die hem daarom uit de weg ruimden [zie het artikel *De moord op de goede herder* in *VERRIJZENIS* nr. 3 van mei-juni 2001]. Stefania Falasca onderzoekt de door de Britse auteur aangehaalde getuigenissen en argumenten niet. Zij doet zijn werk af als een goedkope roman en beweert te kunnen bewijzen dat de paus een natuurlijke dood stierf.

De publicatie van haar boek kadert in een campagne gepatroneerd door kardinaal-staatssecretaris Parolin (die trouwens een lyrisch voorwoord schreef), voorzitter van een pas opgerichte *Vaticaanse stichting Joannes-Paulus I*. Die stichting heeft enkel tot doel de publieke opinie een rad voor de ogen te draaien in verband met de ware redenen die tot de dood van de geliefde Opperherder leidden.

Maar Falasca is zo verblind door haar voorin genomenheid dat zij zich geen rekenschap geeft van de draagwijdte van bepaalde door haar gepubliceerde documenten. Wij zullen aantonen dat die documenten juist bevestigen wat zij beweert te ontkennen, namelijk dat Albino Luciani vergiftigd werd door een misdadige hand. In die zin kunnen we dankzij haar boek de bewijsvoering van David Yallop vervolledigen.

DE INTIMI VAN JOANNES-PAULUS I

De Britse onderzoeker toonde aan dat de verantwoordelijken voor de moord ervoor hadden gezorgd « dat er een redelijke kans bestond de dood als een natuurlijke dood te laten doorgaan ». Het toegediende vergif mocht daarom « geen enkel uitwendig spoor » nalaten. Daartoe was het nodig dat de opdrachtgevers « een nauwkeurige kennis hadden, van binnenuit, van de gewoonten in het Vaticaan ».

De kring van intimi van de paus was zeer beperkt. Hoe had een misdadige hand een dosis dodelijk vergif kunnen toedienen? De pauselijke appartementen werden dag en nacht bewaakt door Zwitserse wachten. Was een van de naaste medewerkers van Joannes-Paulus I dan een schurk? Het boek van Stefania Falasca

zet ons ongewild op het spoor en werpt een duidelijker licht op wat zich werkelijk afgespeeld heeft tijdens de dramatische dagen van 28 en 29 september 1978.

Gedurende de eerste dagen van zijn pontificaat werd paus Luciani geholpen door de privésecretaris van zijn voorganger Paulus VI : Mgr. Pascale Macchi. Die had nauwe vriendschapsbanden aangeknoopt met Mgr. Montini in Milaan in 1955 ; hij maakte deel uit van het nogal vreemde milieu van vooral kunstenaars, schrijvers en acteurs dat aartsbisschop Montini frequenteerde en dat bekend stond als zijn « Milanese maffia ». « In de periferie van die kring

Links zuster Vincenza Taffarel, die al in Venetië de persoonlijke verpleegster van Albino Luciani was en de paus op 29 september dood aantrof in zijn kamer.

Rechts zuster Margherita Marin, die gedetailleerde verklaringen gaf over wat er in het pauselijk appartement omging.

bewoog zich een personage met een ongunstige reputatie: een Siciliaan, Michele Sindona, van wie de Italiaanse politie op een dag zou ontdekken dat hij banden had met de échte maffia en die het Vaticaan zou meesleuren in een rampzalig financieel avontuur» (Paul Hofmann, *O Vatican! A Slightly Wicked View of the Holy See*, 1984).

De tweede secretaris van Paulus VI, de Ierse pater John Magee, was ook geen onbekende voor de "Milanese maffia". Joannes-Paulus I vroeg hem twee dagen na zijn uitverkiezing zelf om zijn secretaris te worden.

Dan was er don Diego Lorenzi, die Luciani's privésecretaris in Venetië was geweest, maar die helemaal niet voldeed zodat de paus van plan was om hem zo vlug mogelijk te vervangen (verschillende getuigenissen hierover in Falasca, pp. 45-46).

Zoals hij gedaan had in Vittorio Veneto en in Venetië riep Albino Luciani zusters van Liefde, beter bekend als zusters van Maria Bambina, naar het Vaticaan om dienstwerk te verrichten in de pauselijke appartementen. Een van hen was zuster Margherita Marin, die in 2009 door Falasca ondervraagd werd. We citeren uit haar lange verklaring en bewonderen tegelijkertijd de vroomheid, de eenvoud en de evangelische geest van Joannes-Paulus I:

«Ik hield me in het bijzonder bezig met zijn garderobe en de sacristie, maar als het nodig was verleende ik ook andere diensten. Zuster Cecilia was de kokkin, zuster Vincenza de verpleegster en zuster Elena coördineerde ons werk en leidde onze groep. Zuster Vincenza was de oudste, zij kende de H. Vader al vele jaren.

«Hij ontving ons in het Vaticaan met grote eenvoud en vroeg ons te bidden, omdat de Heer hem een zware last op de schouders had gelegd die hij nochtans met zijn hulp en de gebeden van ons allemaal zou kunnen dragen. [...] Hij wou dat de ochtendmis voortaan zou gecelebreerd worden in de kleine privékapel die deel uitmaakte van zijn persoonlijke vertrekken; wij zusters moesten daarbij

aanwezig zijn, samen met de secretarissen: "Wij vormen een familie en we zullen samen de mis vieren", zei hij.

«De H. Vader stond altijd vroeg op, rond 5 uur. Hij begon de dag door veel tijd te besteden aan het persoonlijk gebed. Rond half zes ging hij de kleine kapel binnen en bleef er meer dan anderhalf uur, helemaal opgaand in het gebed. Wij, de zusters, bleven altijd in de buurt van de kapel en konden hem zien bidden. De secretarissen, die hun kamer op de bovenste verdieping hadden, kwamen pas later naar beneden, voor de mis die elke morgen om 7 uur opgedragen werd. Om halfzeven baden wij zusters de lauden in het kleine salon naast de keuken; daarna gingen wij naar de kapel voor de mis. De H. Vader onderhield strikt het voorschrift van de nuchterheid en gebruikte pas nadien het ontbijt.

«Vóór het avondeten reciteerde hij altijd de vespers met zijn secretarissen, vaak in het Engels. Na de maaltijd zei hij met hen de completen. Terwijl wij nog aan het afruimen waren, kwam hij ons groeten. Dat gebeurde elke avond. Ik herinner me dat hij ons altijd op het hart drukte te bidden voor hen die het nodig hadden in de wereld. [...] Daarna wenste hij ons een goedenacht, waarbij hij altijd dezelfde woorden gebruikte: "Tot morgen, zusters, als de Heer het wil zullen we samen de mis vieren."

«Ik heb hem altijd rustig en sereen gezien. In het bidden zag men hoezeer hij verenigd was met de Heer. Hij behandelde zijn medewerkers altijd met veel respect en een grote nederigheid; hij verontschuldigde zich omdat hij bang was hen te storen. Ik heb hem nooit een ongeduldig gebaar zien maken tegenover iemand – nooit. Hij bemoedigde ons en was vriendelijk voor iedereen.

«Wat zijn gezondheid betreft, daar waakte zuster Vincenza over. Ze besteedde er aandacht aan en kende zijn persoonlijke geneesheer, dokter Da Ros, die ze vertrouwde en met wie ze telefoneerde. [...] De dokter is driemaal langsgeslagen voor een routineonderzoek. Na zijn laatste bezoek, op 23 september, zei zuster Vincenza ons dat hij de gezondheidstoestand van de H. Vader goed had bevonden, zeer goed zelfs, zodat hij het medicijn van de paus geschrapt had. Ik zou wel niet kunnen zeggen over welk medicijn het ging.

«Op 28 september in de namiddag verliet hij zijn appartement niet en ontving ook niemand want, zo vertelde hij ons, hij bereidde een document voor gericht aan de bisschoppen. Maar ik weet niet aan welke bisschoppen het gericht was. Ik herinner me dit feit goed, want die namiddag was ik bezig met strijken in de vestiaire; de deur stond open en ik zag hem over en weer gaan. Hij liep rond in het appartement met in zijn hand papieren die hij las. Af en toe stond hij stil om correcties aan te brengen, daarna liep hij terug over en weer. [...] Ik herinner

me dat hij me de strijk zag doen en zei: "Zuster, ik geef u teveel werk... U moet zich niet inspannen om de hemden zo zorgvuldig te strijken, want het is warm en ik zweet en dus moet ik regelmatig van hemd wisselen. Het is voldoende de boord en de manchetten te strijken, de rest ziet men toch niet..." »

Diezelfde 28ste september, na de completeen, wens- te de paus de zusters zoals altijd een goedenacht.

Daarna « bleef pater Magee wat praten met ons, de zusters. Ik herinner mij dat hij het pauselijk jaarboek vast had, waarschijnlijk wou hij daarin iets nakijken. Hij begon de lijst van de pausen te lezen: wie ze waren, hoelang ze geleefd hadden enz. Ik herinner me dat detail » (Falasca pp. 161-173).

Dus enkele uren voor het overlijden van Joannes-Paulus I, na een regering van amper één maand, informeerde zijn secretaris zich over de duur van de pontificaten in de loop van de geschiedenis... Zocht hij misschien op of er ooit een even kort pausschap geweest was?

DE ONTDEKKING VAN HET LICHAAM

« Op vrijdag 29 september », zo vervolgt zuster Margherita haar relaas aan de vicepostulator, « stond ik zoals gewoonlijk op rond 5 uur, want een halfuur later zouden de boodschappen geleverd worden die we besteld hadden en de bloemen die vóór de lift moesten geplaatst worden. Die ochtend ben ik dus alles gaan ophalen en op zijn plek zetten; daarna ben ik gaan bidden met de andere zusters. Het privé-appartement was eigenlijk zo klein dat we alles konden zien wat de anderen deden, ook al hadden we uiteenlopende bezigheden.

« Om kwart na vijf had zuster Vincenza zoals elke morgen een kopje koffie klaargezet voor de H. Vader in de sacristie. Hij had de gewoonte bij het verlaten van zijn kamer in de sacristie die koffie op te drinken, alvorens de kapel binnen te gaan om er te bidden.

« Maar die ochtend bleef de koffie onaangeroerd. Na tien minuten zei zuster Vincenza: "Is hij nog niet naar buiten gekomen? Waarom niet?" Ik was toen op de gang. Zo heb ik haar zien kloppen [op de slaapkamerdeur] eerst één keer, dan nog eens. Geen antwoord... Enkel stilte.

« Toen opende zij de deur. » En vond de paus dood.

« Zuster Vincenza ging onmiddellijk pater Magee roepen en ik ging don Diego wekken. We zeiden een gebed, daarna verwittigde pater Magee de arts van het Vaticaan, dokter Buzzonetti, die bijna onmiddellijk toekwam. Ik zag ook de kardinalen Villot [de staatssecretaris] en Poletti arriveren.

« Wij waren niet aanwezig toen de dokter zijn rapport opmaakte, omdat we de kamer verlaten hebben. Niemand van ons heeft zich gemoeid met het afleggen van het lichaam, ook zuster Vincenza niet » (Falasca p. 171).

De zusters hebben dus niet gehoord wat pater Magee op dat moment tegen dokter Buzzonetti zei: een ontzettende leugen, zoals we zullen aantonen,

Paus Joannes-Paulus I met pater John Magee tijdens een algemene audiëntie :

« het witte licht dat schittert in de duisternis ».

om de arts te doen geloven dat het om een natuurlijke dood ging. De Ierse secretaris heeft zelf verteld dat hij daarna heel snel het Vaticaan moest verlaten: kardinaal Villot gaf hem twaalf uur, geen uur langer, om zijn valies te pakken en te vertrekken (Ivan Marsura, *Giovanni Paolo I, il sorriso dell'umile*, 2012, p. 451) !

Enkele dagen later verliet Magee effectief Rome en vluchtte naar zijn zus in het Verenigd Koninkrijk. Stefania Falasca geeft er de reden van door enkele zinnen uit zijn verklaring tijdens het canoniek proces aan te halen: « De zaken begonnen voor mij de verkeerde kant op te gaan. Ook ik [sic] werd ervan beschuldigd de paus vermoord te hebben met een kop koffie... De ochtend na zijn begrafenis voelde ik mij heel slecht. De overste [van de zusters] kwam binnen en zei me: "Deze morgen was er iemand van het Vaticaan die u aangewezen heeft als de moordenaar van de paus" » (Positio 2, pp. 1112-1114; Falasca p. 91).

Pater Magee zei nog het volgende: « Ik heb Italië verlaten en ben naar mijn zus in Liverpool gegaan. Daags na mijn aankomst kwam ze mijn kamer binnen met een kop thee en een plaatselijke krant, de Liverpool Echo. Ze keek me recht in de ogen en zei: "John, hoe heb je dat kunnen doen?" – "Wat doen?" vroeg ik haar. Op de voorpagina van de krant stond: "Twijfels over de dood van paus Luciani. Interpol zoekt zijn secretaris". Ik ben tien dagen in Engeland gebleven, daarna ben ik teruggekeerd naar Rome. »

Hij keerde pas terug toen alle eisen om tot een autopsie op de overledene over te gaan definitief verworpen waren. Een lijkschouwing zou de toxische stof die de paus vergiftigd had aan het licht gebracht hebben. Zoals David Yallop opmerkte: « Was Albino Luciani een gewone burger van Rome geweest, dan zou er zonder verdere discussie onmiddellijk sectie zijn verricht » (*op. cit.*, p. 210).

Toen pater Magee in de Eeuwige Stad arriveerde, was Joannes-Paulus I al vergeten. Iedereen keek uit naar zijn opvolger, want het conclaaf zou beginnen. Toen Joannes-Paulus II verkozen was, nam hij iedereen die van moord verdacht werd in bescherming. Magee werd naar het Vaticaan geroepen, « waar Joannes-Paulus II me zei: “Nu blijft u bij mij.” Het was zijn eerste benoeming. “U moet bij mij blijven om de wereld te tonen dat die beschuldiging tegen u van paus Luciani vermoord te hebben, absoluut vals is. Als u aan mijn zijde blijft, kan niemand iets zeggen.” » (Falasca p. 91; Marsura p. 451). Paus Wojtyła wou geen enkel onderzoek bevelen om de waarheid te kennen over de omstandigheden waarin zijn voorganger overleden was.

EEN ENORME LEUGEN

Toen dokter Buzzonetti in de vroege ochtend van 29 september 1978 in de kamer van de dode paus stond en de zusters buitengegaan waren, diste John Magee een enorme leugen op: hij verklaarde aan de arts dat de H. Vader de vorige avond tijdens de completeen een felle pijn in de borst gevoeld had. Buzzonetti noteerde dat in zijn rapport met betrekking tot de overlijdensakte. Dat rapport bleef geheim tot 2017, toen Stefania Falasca het facsimile ervan publiceerde in haar boek.

Dat rapport bevat geen enkel doorslaggevend argument om te kunnen stellen dat de paus een hartinfarct had gehad – tenzij de pijn in de borst op 28 september. Falasca ziet in die pijn een bewijs, hét bewijs zelfs, dat Joannes-Paulus I stierf aan een acuut myocardinfarct. Geen betwisting meer mogelijk!

We mogen zonder omwegen zeggen dat pater Magee bewust gelogen heeft. En hij loog omdat hij iets wou en moest verbergen, namelijk de moord op paus Luciani door vergiftiging. De leugen was echter zo enorm dat de secretaris er jarenlang nooit in het publiek over gesproken heeft. Want degenen die goed op de hoogte waren, meer bepaald de vier zusters, zouden zijn beweringen onmiddellijk ontkracht hebben. Dat gebeurde inderdaad ook toen Mgr. Magee er later wél over sprak, in de mate waarin de getuigen toen nog in leven waren.

Wij durven over een leugen spreken omdat de getuigenissen over die zagezegde ongesteldheid erg uiteenlopen: John Magee gaf er elke keer een andere versie van. Bovendien werd hij tegengesproken door zuster Margherita Marin, door de persoonlijke arts van de paus, Dr. Antonio Da Ros, en onrechtstreeks door zuster Vincenza Taffarel, die overleed in 1984. Zelfs Falasca lijkt op een bepaald moment te twifelen aan die borstpijn, want ze schrijft: « Een mogelijke [sic] ongesteldheid tussen 19 uur 30 en

20 uur werd de dag daarop [29 september] door secretaris Magee gesignaleerd aan dokter Buzzonetti, die ze vermeldde in zijn rapport. »

In zijn verklaring op het canonisatieproces (28 februari 2013) preciseerde Dr. Buzzonetti: « *Pater Magee, staande naast het bed van de overledene, zei me dat de H. Vader rond halfacht 1° verschillende keren zijn hand op zijn borst legde; 2° dat hij een eerder hevige pijn achter het borstbeen voelde; 3° dat die pijn niet gepaard ging met ademnood; 4° dat zij meer dan vijf minuten duurde; 5° dat ze overging zonder dat er iets ondernomen werd; 6° dat deze gebeurtenis plaatsvond terwijl hij neerzat en de completeen bad met secretaris Magee; 7° dat de paus weigerde een beroep te doen op de dokter van wacht van het Vaticaan, zeggend dat het om pijnlijke momenten ging die nogal vaak bij hem optraden en die hij beschouwde als van “reumatische aard”* » (Positio 3; Falasca pp. 84-85).

Pijnlijke momenten die nogal vaak bij hem optraden? Falasca wijdt een volledig hoofdstuk aan de medische voorgeschiedenis van Albino Luciani en daarin is geen enkele keer sprake van die zagezegde “borstpijn” die de paus “beschouwde als van reumatische aard”.

Over het precieze tijdstip waarop de malaise van de paus optrad, gaf pater Magee twee verschillende versies. Eerst was het om 19 uur 30 tijdens de completeen (noteren we dat de H. Vader op dat moment met zijn secretarissen niet de completeen, maar de vespers bad). Later, in 1988, toen hij er voor de eerste keer in het openbaar over sprak tijdens een interview met 30 *GIORNI*, gaf hij een heel ander tijdstip, zoals Falasca zelf vermeldt:

« *Pater Magee situeert de ongesteldheid dan in het begin van de namiddag: “Ik bevond me in het privésecretariaat op enkele stappen van het salon. Op een bepaald ogenblik hoorde ik de stem van de H. Vader, die me riep. Ik haastte me naar hem toe en vond hem bewegingsloos bij zijn bureau, met een hand op zijn borst. Hij zei me dat hij pijn in zijn borst had en vroeg me zuster Vincenza te roepen, de verpleegster, omdat die volgens hem mirakelremedies had. Zuster Vincenza kwam met het medicijn en een glas water. De paus nam het in en ik begeleidde hem naar zijn kamer om daar wat te rusten. Daarna sprak ik erover met don Diego Lorenzi, die net van buiten arriveerde. Ik zei hem dat ik de dokter wou bellen, maar hij antwoordde dat de H. Vader dat niet zou willen. Toen riep de paus mij om te zeggen dat de pijn voorbij was en dat hij zich in staat voelde om kardinaal Villot te ontvangen* » (Positio 2; Falasca pp. 79-81).

De twee versies van de pater zijn te verschillend om geloofwaardig te zijn. Bovendien is hij de enige die ooit gesproken heeft over dat “mirakelmedicijn” dat zuster Vincenza gewoon was aan de paus te geven. Toen Magee in 2008 in Canale d’Agordo (het geboortedorp van Albino Luciani) een conferentie gaf, diste hij een nieuwe versie op over het medicament... dat plots niet meer met een glas water

Links de Amerikaan Mgr. Paul Marcinkus, hoofd van de Vaticaanse bank. Rechts de Franse kardinaal Jean-Marie Villot, staatssecretaris onder Paulus VI en Joannes-Paulus I en na de dood van elk van beide pausen als « camerlengo » de belangrijkste functionaris van het Vaticaan.

ingeslikt wordt : « Zuster Vincenza kwam onmiddellijk met een medicament dat onder de tong moet gelegd worden. Vlak voor het onderhoud met kardinaal Villot vroeg ik aan de paus : “Uwe Heiligheid, hoe voelt u zich ?” Hij sloeg zich met beide vuisten driemaal op de borst en zei : “Ik voel me echt goed, het geneesmiddel van zuster Vincenza doet wonderen ” » (ibid.).

Ook don Lorenzi heeft overigens over die zeggende pijn van de paus gesproken, maar pas laat : negen jaar na de dood van Joannes-Paulus I. Op 2 oktober 1987 zei hij tijdens een tv-uitzending op *Rai Due Giallo* dat de H. Vader zich plots onwel had gevoeld... tijdens het avondmaal ! Hij herhaalde zijn verklaring in het jaar 2000 : « Rond 20 uur gingen de paus, pater Magee en ikzelf aan tafel. Plots bracht de paus een hand naar zijn borst en zei : “Ik voel scheuten van pijn, maar het is aan het overgaan.” Wij stelden onmiddellijk voor : “Er is een dokter die we gemakkelijk kunnen roepen, we zullen dat direct doen.” Maar hij antwoordde : “Het is aan het overgaan, het is de moeite niet” » (Messaggi di don Orione). Over een medicijn wordt hier niet gerept !

FORMELE ONTKENNINGEN

Toen ze ondervraagd werd over die ongesteldheid van de paus, ontkende zuster Margherita klaar en duidelijk dat er een probleem zou geweest zijn :

« Toonde zuster Vincenza, die verpleegster was, zich niet bezorgd over de gezondheidstoestand van de paus ?

– Neen. Ik heb haar nooit bezorgd geweten. Als er iets was geweest, dan zouden we haar bekommerd hebben gezien, maar dat was ze niet. Integendeel, ze was heel tevreden omdat de dokter haar tijdens zijn laatste bezoek had gezegd dat de H. Vader het goed stelde. Ik heb de paus in het Vaticaan nooit weten klagen over iets, zelfs niet over hoofdpijn, en ik heb ook nooit een bijzonder teken van zwakte of vermoeidheid vastgesteld.

– Herinnert u zich dat de H. Vader in de loop van de namiddag van 28 september enige vorm van pijn had en dat zuster Vincenza door pater Magee

geroepen werd om de paus medicijnen te geven ?

– Neen. Ik heb zoiets niet gezien en volgens mij zuster Vincenza ook niet.

– Hebt u gezien of geweten dat Joannes-Paulus I kort voor, tijdens of na het diner een of andere pijn voelde ?

– Neen, ik heb geen enkele bijzondere ongerustheid opgemerkt bij zuster Vincenza of bij de secretarissen waardoor ik daarvan enig vermoeden zou gehad hebben » (Falasca pp. 166-168).

Toen zuster Vincenza op 2 oktober 1978 met de naaste verwanten van de overleden paus sprak, zei ze tot hen : « De H. Vader heeft geen gezondheidsprobleem gehad op de vooravond van zijn dood en ook niet tevoren » (Falasca p. 83). Op 29 september had ze al

tegen Lina Petri, een nichtje van de paus, gezegd dat haar nonkel « zich goed voelde ; voor zijn gezondheid was Rome beter dan Venetië, waar de vochtigheid hem minder goed afging » (ibid.).

Dan is er nog het belangrijke getuigenis van dokter Antonio Da Ros, de lijfarts van de paus, die op de avond van 28 september – enkele uren voor de dood van de H. Vader dus – met hem een telefoongesprek had. Vijftien jaar lang ontweek de arts alle vragen van opdringerige journalisten, tot hij uiteindelijk in 1993 reageerde in een interview met Andrea Tornielli in *30 GIORNI*, omdat hij komaf wou maken met de leugens van de twee secretarissen. Tien jaar later gaf hij een tweede interview, opnieuw aan de bekende Italiaanse vaticanist, dat gepubliceerd werd in *IL GIORNALE*. Wij voegen hieronder beide interviews samen.

« Dokter Da Ros, wanneer hebt u paus Luciani bezocht ?

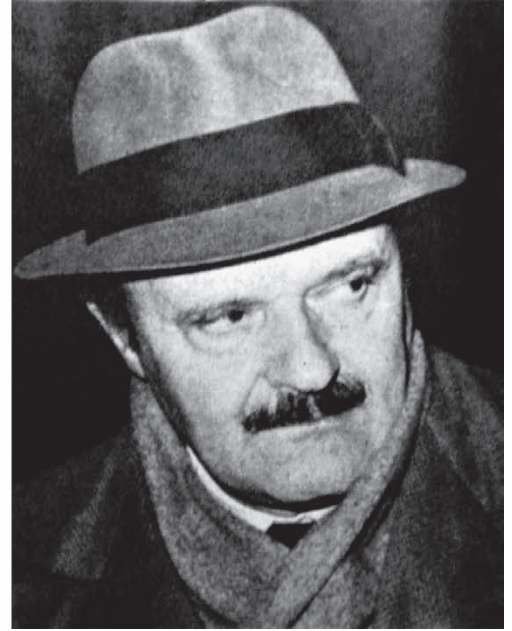
– Op zondag 3 september [...]. Ik heb zijn polslag genomen en het gewone controleonderzoek uitgevoerd. Ik ben teruggegaan naar het Vaticaan op woensdag 13 september. [...] De derde en laatste keer dat ik hem bezocht was op zaterdag 23 september ; de paus liet me toen blijven bij het ontbijt.

– Drie visites binnen het bestek van één maand. En het laatste werd door de H. Vader zelf aangehaald toen hij op 28 september aan zuster Vincenza toevertrouwde : “Dokter Da Ros was hier zaterdagmiddag, hij zei me dat mijn hart in orde was.” Was er misschien iets dat u verontrustte in verband met zijn gezondheid ?

– Ik heb hem geen drie keer bezocht omdat hij ziek was. Het was een gewoonte. Sinds de tijd in Vittorio Veneto onderzocht ik hem eenmaal per week.

– U beweert dat u telefonisch gecommuniceerd hebt met het pauselijk appartement de avond dat Luciani gestorven is. En toch heeft secretaris don Diego Lorenzi uitgesloten dat er dokters zouden opgeroepen zijn vanuit het Vaticaan of daarbuiten...

– Men kan alleen ontkennen mij opgebeld te hebben. Want men heeft mij niet opgebeld : ik heb

Van links naar rechts :

Licio Gelli, grootmeester van de loge Propaganda Due ; Michele Sindona, de Siciliaanse maffioso die een imperium uitbouwde gebaseerd op zwendel ; Roberto Calvi, voorzitter van de Milanese Banco Ambrosiano en bondgenoot van Marcinkus.

zelf naar het Vaticaan getelefoneerd. Af en toe belde ik om nieuws te horen. Ook die avond dus heb ik gevraagd hoe het met de paus ging, hoe hij de dag had doorgebracht, of er problemen waren.

– Om hoe laat hebt u naar het appartement van de paus gebeld ?

– Ik herinner me dat ik die avond op een vergadering moest zijn. Het moet om 21 uur geweest zijn. Ik heb met de paus gepraat, maar ook met zuster Vincenza Taffarel, die een bekwame verpleegster was en zorg droeg voor de H. Vader.

– Wat vond u toen van paus Luciani ? Waren er tekenen die aankondigden wat zich enkele uren later zou voordoen ?

– Neen, absoluut niet. De paus was kalm en normaal. Zuster Vincenza heeft niets gezegd over een bijzonder probleem. Ze vertelde me dat de paus de dag naar gewoonte had doorgebracht.

– Later, tijdens een tv-uitzending, maakte de secretaris van de paus [Lorenzi] bekend dat Joannes-Paulus I een felle pijn in zijn borst gevoeld had op het eind van de namiddag, symptoom van een hartaanval of minstens een ernstige ziekte. Is het waar dat niemand u daarover die avond aan de telefoon gesproken heeft ?

– Ik was echt verbaasd, om niet te zeggen sprakeeloos, toen ik de verklaringen van don Lorenzi hoorde. Die avond heeft niemand me gesproken over dergelijke symptomen : niet de paus en niet zuster Vincenza die, ik herhaal het, een verpleegster was. [...]

– Volgens u was er dus niets dat de voortijdige dood van Joannes-Paulus I liet voorzien ?

– Hij verkeerde in goede gezondheid. »

De vicepostulator heeft de beide interviews met Dr. Da Ros niet opgenomen in haar boek. Zij vult daarentegen wel de ene bladzijde na de andere met wat de dokters Buzzonetti, Fontana en Rama allemaal gezegd hebben om te bepalen aan welk soort « natuurlijke ziekte » de paus overleden is :

hartaanval, longembolie enz.

Don Lorenzi vertelde nog meer leugens. Hij verklaarde dat hij die bewuste avond in het Vaticaan gebleven was, sterker nog, dat hij de tijd na het diner « gebruikt had om enkele nota's te schrijven met het oog op een sermoen. Want de volgende ochtend moest ik naar Veneto vertrekken om een huwelijk in te zegenen » (Falasca p. 89). Zuster Margherita zei echter : « Na het diner vertrok don Diego uit het appartement. » Angelo Gugel, die met zijn gezin buiten het Vaticaan woonde en enkel in de pauselijke appartementen kwam om het eten op te dienen, bevestigde de versie van de zuster tijdens het proces voor de heiligverklaring (28 oktober 2012). Hetzelfde geluid bij Amalia, een nichtje van de paus : « Die avond was hij uitgegaan met vrienden. »

Om meer gewicht te geven aan de zagezegde malaise van de paus hebben beide secretarissen verklaard dat ze hem die avond begeleid hadden naar zijn kamer. Don Lorenzi : « Pater Magee en ik hebben de H. Vader begeleid tot in zijn kamer en pater Magee toonde hem een knopje aan het hoofteind van het bed waarop hij kon drukken in geval van nood » (Falasca p. 90). Magee : « Ik heb de paus uitgelegd en getoond waarmee hij me kon roepen » (ibid.). Het getuigenis van zuster Margherita weerlegt dat allemaal : « De paus ging slapen zoals gewoonlijk. – Zoals gewoonlijk, zonder zijn secretarissen ? – Hij heeft zich teruggetrokken zoals hij gewoon was, hij had er geen behoefte aan om begeleid te worden. [...] We waren allemaal samen in het kleine salon met de deur open. [...] Toen de H. Vader bij de deur van zijn bureau was gekomen, draaide hij zich nog een keer om en glimlachend groette hij ons opnieuw met een handgebaar... Ik zie hem nog voor me zoals hij daar bij de deur stond. Het is het laatste beeld dat ik van hem bewaar » (Falasca p. 169).

Het opgebaarde lichaam van de paus in de Sala Clementina.

De eerste dag trokken een kwart miljoen mensen langs het stoffelijk overschot. Sommigen riepen uit : « *Wie heeft je dit aangedaan ? Wie heeft je vermoord ?* »

« IN HET VATICAN HUIST DE DUIVEL »

Als Joannes-Paulus I werkelijk vermoord is en als pater Magee en/of don Lorenzi een misdadige hand in het spel hebben gehad – onder welke druk, door welke chantage ? – dan waren zij slechts miserabele pionnen die handelden op bevel van de ware opdrachtgevers. Die werden door David Yallop in zijn boek klaar en duidelijk ontmaskerd. Hierna proberen we zijn onderzoek naar de « *besloten vennootschap Vaticaan* » kort samen te vatten.

Toen Mgr. Luciani patriarch van Venetië geworden was, ontdekte hij op een dag met ontzetting financiële wanpraktijken waarbij het Vaticaan betrokken was.

Voor de ondersteuning van zijn caritatieve werken en voor de financiering van kerkrestauraties kon de geestelijkheid van het aartsbisdom leningen met zeer lage rentevoeten krijgen van de *Banca cattolica del Veneto*. Die werd goed bestuurd en droeg terecht de bijnaam van “bank van de priesters”. Ze was een van de rijkste van het land, want waar de priesters hun geld belegden, volgden de gelovigen.

Sinds 1946 had het *Istituto per le Opere di Religione* (IOR), beter gekend als de bank van het Vaticaan, een meerderheidsaandeel in het kapitaal van de Katholieke bank van Veneto. « Tussen Venetië en het Vaticaan bestond een duidelijke afspraak dat het meerderheidsaandeel van het IOR een verzekering was tegen overname door derden » (Yallop p. 37). Maar in de loop van 1972 stopten de leningen aan een voordelige rente plots : de Venetiaanse geestelijken kregen te horen dat zij voortaan het volle pond moesten betalen, hoe lofwaardig hun activiteiten ook waren. « *Het was voor ons werkelijk een donderslag bij heldere hemel* », vertelde een oude prelaat (30 *GIORNI*, sep. 1992, p. 34).

Kardinaal Luciani won inlichtingen in en kwam te weten dat de *Banca cattolica del Veneto* door de directeur van de Vaticaanse bank, Mgr. Paul Marcinkus, verkocht was aan Roberto Calvi, lid van de loge *Propaganda Due* en van het directiecomité van de Milanese *Banco Ambrosiano*. Die loge P2, waarvan Licio Gelli de grootmeester was, oefende achter de schermen grote invloed uit op de werking van de Italiaanse staat. Gelli was een gerespecteerd man,

die op audiëntie kwam bij Paulus VI en regelmatig dineerde met Marcinkus.

Verontwaardigd reisde Luciani naar Rome en zocht er een goede vriend op : de substituut van het staatssecretariaat, Mgr. Giovanni Benelli. Die vertelde hem « dat Calvi aan Marcinkus 27 miljard lire (ongeveer 45 miljoen dollar) betaald had. De verkoop was het resultaat van een plan dat Calvi, Sindona [de reeds genoemde Siciliaanse maffioso] en Marcinkus samen hadden

bekokstoofd. Calvi had een firma genaamd *Pachetti* gekocht van Sindona, nadat de prijs daarvan eerst enorm hoog was opgejaagd op de Milanese effectenbeurs. Marcinkus had geholpen de ware aard van deze en andere operaties verborgen te houden voor de ambtenaren van de Bank van Italië, doordat hij Calvi en Sindona de faciliteiten van de Vaticaanse bank ter beschikking stelde » (Yallop pp. 38-39).

Luciani stond paf. Wat betekende dat allemaal ? Benelli legde het hem uit : belastingontduiking, illegale manipulaties met aandelen, persoonlijke verrijking. Verontwaardigd trok de patriarch naar Marcinkus om verantwoording te vragen, maar « *hij werd zeer slecht ontvangen* », aldus pater Francesco Farusi, in die tijd directeur bij Radio Vaticaan. « *Hou u bezig met uw gelovigen en niet met banken* », zou Marcinkus hem brutaal toegevoegd hebben (30 *GIORNI*, sep. 1992, p. 35).

De patriarch lichtte de bisschoppen van Veneto in over het trieste bilan van zijn onderzoek : hun “bank van de priesters” was voorgoed verloren. Van don Ennio Innocenti, medewerker aan een Venetiaans dagblad, vernam hij een belangrijk detail : Mgr. Marcinkus had de *Banca cattolica del Veneto* onmogelijk kunnen verkopen zonder de toestemming van het staatssecretariaat, dat wil zeggen van kardinaal Villot.

Het is dus niet verwonderlijk dat Albino Luciani in 1977 aan een goede vriendin, die hem aanraadde voor een voorgenomen bedevaart van Venetianen naar Fatima contact op te nemen met het Vaticaan, antwoordde : « *Neen, dat is onmogelijk ! Ik wil niets regelen met het Vaticaan. In het Vaticaan huist de duivel* » (cf. het artikel *Albino Luciani en Fatima* in *Hij is VERREZEN !* nr. 79, januari-februari 2016).

DE ONVERMIJDELIJKE BOTSING

Het is een complete misvatting te denken dat de “glimlachende paus”, zoals de media hem noemden, een zwakke figuur was. David Yallop schrijft daarover : « Velen zagen in de bescheiden Luciani een eenvoudige, ongecompliceerde man die de eruditie en ontwikkeling van zijn voorganger miste. Een volkomen verkeerde inschatting. Zijn bescheidenheid en vriendelijkheid wezen niet op zwakheid, zoals velen meenden, maar juist op grote kracht. [...] Zij

die Albino Luciani al jaren kenden, wisten dat achter die quasi-onnozelheid ijzeren kracht schuilging, de doortastendheid om moeilijke of impopulaire beslissingen te nemen waarvoor een ander zou terugdeinzen » (p. 149). Dat beeld wordt bevestigd door zijn beste biografen, zoals Regina Kummer (*Albino Luciani, una vita per la Chiesa*, 1988, 619 pp.).

Dat hij van aanpakken wist, bleek al in 1962 in Vittorio Veneto, waar hij als jonge bisschop geconfronteerd werd met twee geestelijken die zich onvoorzichtig ingelaten hadden met een gewetenloze zakenman, Carlo Luigi Antoniutti: zij belegden geld van het bisdom in geriskeerde speculaties, tot Antoniutti plots failliet ging en in verdachte omstandigheden zelfmoord pleegde. In de diocesane kas gaapte een gat van 283 miljoen lire en de antiklerikale pers stortte zich op het schandaal... Mgr. Luciani reageerde bliksemsnel. Hij ontsloeg beide geestelijken, verwijderde hen uit Vittorio Veneto en liet het Italiaans gerecht zijn werk doen. Om de schade die de kleine spaarders geleden hadden enigszins te vergoeden verkocht hij diocesane bezittingen, ondanks afkeurend gemompel van een deel van de clerus. Hij raadpleegde de canonieke teksten, constateerde dat hij in zijn recht was en riep zijn priesters bijeen om hen te zeggen: « *Het is aan mij om te beslissen.* » En hij besliste.

In de loop van de jaren 1970 won de *BV Vaticaan* alsmaar meer aan belang. « *De Banco Ambrosiano* werd een machtige centrale voor het witwassen van geld en het doorsluizen van deviezen. [...] En zoals fataal gebeurt, begon de goed aan mekaar hangende bende internationale oplichters steeds meer gebruik te maken van de “sifons” van de BV Vaticaan om hun eigen bankrekeningen te spekken en die van hun vrienden en peetvaders. De problemen beginnen als men enorme bedragen gaat overhevelen naar derden: er verschijnt een gat... » (uit *De moord op de goede herder* in *VERRIJZENIS* nr. 3, mei-juni 2001, p. 3). Op een dag ontdekt een cliënt, een bankdirecteur of een aandeelhouder het grote gat en dan is het vertrouwen zoek. « *Ergens crasht een bank en de dreiging van de ineenstorting van heel de organisatie over gans de wereld is plotseling reëel* » (*ibid.*).

In 1974 ging een van Sindona's banken, de Franklin National Bank in New York, failliet. « *De federale fraude-inspecteurs kwamen de banden met het rijk van Michele Sindona op het spoor en ontdekten dat het om een reusachtige zwendel ging, waarbij de Bank van het Vaticaan betrokken was* » (*ibid.*). De maffioso werd gearresteerd in afwachting van zijn uitlevering aan Italië. Er volgde een vertrouwenscrisis, die Marcinkus en Calvi probeerden te counteren « door fabelachtige sommen te ontfemen aan de grote internationale banken, onder de morele waarborg van het Vaticaan, in naam van spookbanken zoals de N.V. Suprafin. Met dit verse kapitaal hoopten zij de *Ambrosiano* er weer bovenop te helpen en haar geloofwaardigheid op de internationale markt te redden » (*ibid.*).

Toen Paulus VI op 6 augustus overleed, liepen Marcinkus, Calvi, Gelli én Sindona in zijn cel op het

scherp van de snee. Maar zolang de monseigneur standhield aan het hoofd van de Vaticaanse bank, was er hoop. Het conclaaf sloeg die hoop echter de bodem in. « *Toen de kardinalen op een warme augustusdag in 1978 Albino Luciani uitkozen, plaatsden zij een rechtschapen, heilige en onomkoopbare paus op het pad van de BV Vaticaan* » (Yallop). Een frontale botsing was onvermijdelijk.

Over heel die voorgeschiedenis, over heel de dramatische context waarin Joannes-Paulus I tot Opperherder gekozen werd, schrijft vicepostulator Stefania Falasca niets... Of toch, één zin (p. 58): « *Zelfs als Luciani enkele jaren tevoren was moeten tussenkomen in de zaken van de Banca cattolica del Veneto [om welke reden?], dan weten we toch niet [of willen we het niet weten?] of en in welke mate hij zich werkelijk zou geïnteresseerd hebben voor het secundaire [sic!] probleem van de financiën.* »

MARTELAAR VOOR DE ZUIVERING VAN DE KERK

Joannes-Paulus I tekende zijn doodvonnis op het moment waarop hij zijn voornemen kenbaar maakte om Mgr. Marcinkus ogenblikkelijk te ontslaan, kardinaal Villot als staatssecretaris te vervangen door kardinaal Benelli en Mgr. Baggio, de invloedrijke prefect van de Congregatie voor de bisschoppen die een logebroeder was (vrijmetselaarsnaam Seba, logenummer 85/2640; datum van toetreding 14 augustus 1957) uit het Vaticaan te verwijderen.

De vergiftiging van de paus had alle kenmerken van een maçonnieke misdaad, « *een moord die gecamoufleerd wordt als zelfmoord, ongeval of natuurlijke dood. Bovendien wordt vooraf een soort alibi uitgedacht voor het geval de een of andere onhandigheid zou aantonen dat er een misdadige hand in het spel is. [...] Zij wordt op het geschikte moment op de publieke opinie losgelaten om twijfel te zaaien en het onderzoek in de war te brengen. De loges zijn zo machtig dat zij deze valse suggestie gemakkelijk kunnen opleggen aan journalisten, politiediensten en magistraten. De waarheid wordt gedurende een bepaalde tijd geblokkeerd, in de doofpot gestopt... juist lang genoeg om het gewone leven terug op gang te laten komen* » (abbé de Nantes in CRC nr. 202, p. 5).

Geen beter “alibi” dan het verzinsel dat paus Luciani vlak voor zijn dood hartproblemen zou gehad hebben.

« *Over heel deze zaak mag geen mantel van stilzwijgen worden gelegd. Iets verbergen heeft geen zin, men moet proberen het met oprechtheid te begrijpen. Ik wil onderstrepen dat men door zo te werk te gaan de Kerk niet aanvalt, maar juist verdedigt, volgens wat er geschreven staat: “De ijver voor uw Huis zal mij verteren” (Jo 2, 16-17). De evangelische oplossing is de zuivering van de Tempel, die een “huis van gebed” is en geen “marktplaats” of een “rovershol” mag worden. [...] Samen met veel anderen stellen wij: Joannes-Paulus I was een martelaar voor de zuivering en de vernieuwing van de Kerk* » (pater Jesús López Saéz, *Se pedirá cuenta*, 1990).

broeder François van Maria ter Engelen

COMMENTAAR OP HET EVANGELIE VAN SINT-JAN

15. HET LAATSTE GETUIGENIS VAN JEZUS

HET Uur is aangebroken: Jezus gaat de dood tegemoet op een buitengewone, unieke, goddelijke manier. Maar eerst bereidt hij de zijnen daarop voor, vol goedheid en bekommernis.

Op de manier van de evangelist Mattheüs heeft Sint-Jan twee “afscheidstoespraken” samengevoegd tot één enkele. Ik probeer hieronder de toespraak die Jezus hield bij de aanvang van de Passie te reconstrueren door ze te scheiden van de woorden die Hij moet uitgesproken hebben aan de vooravond van de Hemelvaart.

^{13,1} *Vóór het paasfeest... En niet: Daags voor het paasfeest.* Sint-Jan blijft bewust vaag. Hij vindt het niet nodig te preciseren dat het Laatste Avondmaal heeft plaatsgevonden op... *dinsdagavond*, overeenkomstig de kalender van Qumrân.

De banden tussen Jezus en de gemeenschap van de “broeders” van Qumrân worden het duidelijkst bewezen door het feit dat Jezus inderdaad het Laatste Avondmaal vierde op een dinsdagavond, de dag van het Esseense paasfeest. De Franse exegete Annie Jaubert toonde dat op overtuigende wijze aan in haar meesterwerk *La date de la Cène, calendrier biblique et liturgie chrétienne* (1957). Voor meer uitleg over deze ontdekking, die de chronologie van de Goede Week veel logischer maakt, zie het artikel *Van het Oude naar het Nieuwe Testament: Qumrân en de Essenen*, in *HIJ IS VERREZEN!* nr. 9 van mei-juni 2004.

² *Het avondmaal was begonnen...* De evangelist gaat niet dieper in op de aard van deze maaltijd, maar de context onderstreept het plechtig en tegelijk intiem karakter ervan. ...en reeds had de duivel Judas, zoon van Simon Iskariot, het plan ingeblazen om Hem te verraden. Al op het einde van de eucharistische rede in Kafarnaüm, die het Laatste Avondmaal aankondigde, had Jezus verklaard: « **Heb Ik u alle twaalf**

DE VOETWASSING

Schilderij door de zgn. Meester van het huisboek
(Zuid-Duitsland, ca. 1475).

niet uitverkoren? En toch, één uwer is een duivel (diabolos)» (6, 70). Uiteindelijk zal Judas zijn Meester verraden voor dertig zilverlingen – het bedrag door de Wet van Mozes vastgesteld om het verlies van een slaaf te compenseren!

⁴⁻⁵ *Hij stond van tafel op, legde zijn klederen af, nam een linnen doek en omgordde zich daarmee. Dan goot Hij water in het bekken en begon de voeten der leerlingen te wassen en af te drogen met de linnen doek.* Het is de handelwijze van een slaaf. De Meester maakt zichzelf tot slaaf uit liefde voor de zijnen. In die zelfvernedering zit reeds het mysterie van het Kruis vevat, dat Jezus aanvaardt te dragen voor de redding van de wereld. De voetwassing is geen sacrament, maar het symbool van het offer dat alle sacramenten grondvest: het Kruisoffer.

⁶⁻⁹ *Zo kwam Hij ook bij Simon Petrus. Maar deze zei tot Hem: “Gij, Heer, wast Gij mij de voeten?” Jezus antwoordde hem: “Wat Ik*

doe, begrijpt ge nu nog niet; maar later zult ge het inzien.” Jezus zal inderdaad de verklaring geven op het moment waarop Hij terug zijn plaats van Meester en Heer ingenomen heeft. *Petrus zei tot Hem: “Nooit in der eeuwigheid zult Gij mij de voeten wassen!”* Het is alsof we erbij zijn en de mimiek van Petrus zien die verontwaardigd zijn voeten terug trekt. Maar Jezus blijft op zijn stuk: **“Zo Ik u niet was, hebt ge geen gemeenschap met Mij.”** Wie het symbool, het teken van het Kruis weigert, scheidt zich af van Jezus.

¹²⁻¹⁶ Jezus zet zich opnieuw aan tafel en zegt: **“Begrijpt gij wat Ik aan u heb verricht?”** Door zich tot slaaf van Petrus te maken heeft Jezus niet opgehouden Meester en Heer te zijn, integendeel! Het is een teken van zijn soevereiniteit dat Hij in staat is zich te verlagen tot het niveau van een

slaaf, uit liefde. De leerlingen kunnen niet weigeren een dergelijk voorbeeld te volgen, want **“een die-naar is niet meer dan zijn heer, een gezant niet meer dan hij die hem zond”**. Ze zullen zich zijn voorbeeld herinneren wanneer het moment gekomen zal zijn om de nederigheid tegenover elkaar te beoefenen en de broederlijke naastenliefde, die er in bestaat zijn kruis dragen uit liefde tot de naaste.

¹⁸⁻¹⁹ **“Ik weet wie Ik heb uitgekozen. Neen, de Schrift moet worden vervuld: Die mijn brood eet, heft de hiel tegen mij op.”** Jezus citeert hier psalm 41. En Hij voegt er aan toe: **“Reeds nu zeg Ik het u, eer het geschiedt; opdat, wanneer het gebeurd is, gij geloven moogt dat IK BEN.”** Ook die laatste zin is een citaat uit de Schrift, nl. uit een orakel van Jahweh die aan zijn volk in ballingschap aankondigt dat het zijn getuige moet zijn te midden van de omringende naties: **« Opdat gij het zoudt erkennen, in Mij geloven en goed begrijpen dat IK BEN »** (Is 43, 10). De voorkennis van Jezus is een bewijs van zijn goddelijkheid.

Vers 20, waarin de komst van de H. Geest wordt aangekondigd, behoort volgens onze interpretatie tot de latere toespraak.

²¹⁻²² Plots is Jezus erg ontroerd: **“Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: één van u zal Mij verraden.”** De leerlingen zagen elkander aan, onzeker wie Hij bedoelde. Judas heeft zijn plan dus goed verborgen kunnen houden... Dat Jezus hem toch doorheeft, onderstreept zijn bovennatuurlijke kennis.

²³ Een zijner leerlingen, van wie Jezus hield, was aan Jezus' boezem gelegen. Meestal verklaart men de positie van Johannes door te verwijzen naar de Grieks-Romeinse manier om bij een feest aan tafel aan te liggen. Annie Jaubert heeft een betere uitleg: « Het gaat hier om een verwijzing naar het joodse gebruik waarbij een afscheidsmaaltijd ook een “testament” was. Het “testament” is een literair genre waarin een belangrijk personage, alvorens te sterven, aanbevelingen doet ter attentie van hen die hij gaat verlaten. Hij brengt hen zo zijn kernboodschap over. In het boek van de Jubilea bv. [een boek dat opgesteld werd na de terugkeer uit de ballingschap en dat de geschiedenis van de patriarchen verhaalt; fragmenten ervan werden teruggevonden in de grotten van Qumrân] brengt Jacob gebak en drank naar Abraham, die ervan eet en drinkt en vervolgens aan zijn kleinzoon de zegening van het Verbond en de Beloften schenkt. Jacob valt vervolgens in slaap op de schoot van Abraham, die hem omhelst, God zegent en sterft terwijl hij hem tegen zich aangedrukt houdt (Jub 22-23, 2) ».

Daarom, vervolgt Annie Jaubert, « geeft “de leerling van wie Jezus hield” een getuigenis door dat hij alleen kon doorgeven, vermits hij op de schoot

van Jezus lag. De fysieke nabijheid tussen Jezus en de leerling benadrukt dat Johannes op een bijzondere manier doordringt tot de boodschap van zijn Meester en dat hij daardoor in staat is de diepere betekenis ervan door te geven. »

²⁴⁻²⁶ **Simon Petrus gaf een wenk en beduidde hem: “Zeg, wie is het die Hij bedoelt?”** Nu vlijde hij zich aan Jezus' borst en sprak tot Hem: **“Heer, wie is het?”** De beminde leerling ligt tegen het Hart van Jezus, op zijn Hart, wanneer hij Hem de vraag stelt. Niemand behalve zichzelf kan het antwoord horen: **“Hij is het voor wie Ik het stuk brood zal indopen en wie Ik het toereik.”** Toen nam Hij een stuk brood, doopte het in en gaf het aan Judas, de zoon van Simon Iskariot. Johannes zegt wat hij gezien en als enige gehoord heeft. Bemerkt het verschil met Marcus, die schrijft: **« Eén uit de twaalf, die met Mij in de schotel doopt »** (Mc 14, 20); want Marcus is de leerling en spreekbuis van Petrus, die helemaal niets gehoord heeft. Het zijn zulke details die de absolute waarheid van de Evangelies aantonen!

²⁷⁻³⁰ Wanneer Judas het stuk brood van Jezus aanneemt, voelt hij zich ontmaskerd. Smeekt hij om vergeving? Neen: **de Satan voer in hem.** Jezus zegt hem: **“Wat ge doet, doe dat spoedig.”** Alleen Johannes begrijpt dit woord, dat ons toont hoe Jezus alle gebeurtenissen in verband met zijn lijden en dood volkomen beheerst. Daarop gaat de verrader heen om zijn plan uit te voeren. **Het was nacht...**

Verzen 31 en 32 horen duidelijk bij de afscheidstoespraak vlak voor de Hemelvaart.

³³ Na het vertrek van Judas kan Jezus de vrije loop geven aan zijn affectie voor de zijnen: **“Kindertjes, nog slechts een korte tijd ben Ik bij u. Gij zult Mij zoeken en, zoals Ik tot de Joden gezegd heb, zo zeg Ik het thans ook tot u: waarheen Ik ga, kunt gij niet komen.”** Gedurende enkele dagen zullen de leerlingen in de onmogelijkheid zijn tot bij hun Meester te komen, want Hij zal gearresteerd worden, mishandeld, terechtgesteld en begraven.

³⁶⁻³⁸ **Simon Petrus sprak tot Hem: “Heer, waar gaat Gij heen?”** Hij heeft de woorden van Jezus duidelijk niet begrepen als een aankondiging van zijn nakende dood. **Jezus antwoordde hem: “Waar Ik heen ga, kunt gij Mij thans nog niet volgen; maar later zult ge Mij volgen.”** Dan doet Petrus zijn overmoedige uitspraak: **“Mijn leven zal ik voor U geven!”** Met de onheilspellende reactie van Jezus: **“Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: de haan zal niet kraaien voordat gij Mij driemaal verloochend hebt.”** Dus vooraleer de volgende ochtend zal aanbreken, zal Petrus zijn Meester driemaal verloochenen...

abbé Georges de Nantes, februari 1998

Nederlandstalige uitgave van *Il est Ressuscité! La Contre-Réforme Catholique au XXIe siècle.*

Stichter: † Abbé Georges de Nantes.

Hoofdredacteur: Broeder Bruno Bonnet-Eymard, Maison Saint-Joseph, F-10260 Saint-Parres-lès-Vaudes.

Verantwoordelijke uitgever: A. Van der Schraelen, Driesheide 45, B-2980 Zoersel.

Abonnement voor binnen- en buitenland: € 15. Steunabonnement: vanaf € 20.

Rekening 000-3302057-80. IBAN: BE47 000 3302057 80. BIC: BPOTBEB1.

Internet: <http://nl.crc-resurrection.org/> – E-mail: hij.is.verrezen@gmail.com